

KESKUSTELU ENSIMMÄISEN AMERIKKALAISEN TYÖLÄISEDUSTAJISTON KANSSA

syyskuun 9 pnä 1927

I

EDUSTAJISTON KYSYMYKSET JA TOVERI STALININ VASTAUKSET

1:nen KYSYMYKS. Mitä uusia periaatteita Lenin ja kommunistinen puolue ovat käytännöllisesti lisänneet marxilaisuuteen? Olisiko oikein sanoa, että Lenin uskoi „luovaan vallankumoukseen“, kun taas Marx oli taipuvaisempi odottamaan taloudellisten voimain kehittymistä huippuunsa?

VASTAUS. Minun mielestäni Lenin ei „lisännyt“ mitään „uusia periaatteita“ marxilaisuuteen, samaten kuin Lenin ei myöskään kumonnut ainoatakaan marxilaisuuden „vanhoista“ periaatteista. Lenin oli ja pysyy Marxin ja Engelsin kaikkein uskollisimpana ja johdonmukaisimpana oppilaana, joka kokonaan ja täydellisesti nojaa marxilaisuuden periaatteisiin.

Mutta Lenin ei ollut ainoastaan Marxin—Engelsin opin täytäntöönpanija. Hän oli samalla Marxin ja Engelsin opin jatkaja.

Mitä se merkitsee?

Se merkitsee, että hän kehitti edelleen Marxin ja Engelsin oppia soveltaen sitä kehityksen uusiin oloihin, soveltaen sitä kapitalismin uuteen vaiheeseen, soveltaen sitä imperialismiin. Se merkitsee, että kehittäessään edelleen Marxin oppia luokkataistelun uusissa olosuhteissa Lenin toi marxilaisuuden yleiseen aarteistoon jotain uutta siihen verraten, mitä Marx ja Engels antoivat, siihen verraten, mitä voitiin antaa esi-imperialistisen kapitalismin kautena, ja tämä uusi, mitä Lenin toi marxilaisuuden aarteistoon, nojautuu kokonaan ja täydellisesti Marxin ja Engelsin antamiin periaatteisiin.

Tässä mielessä meillä puhutaankin leninismistä imperialismin ja proletaaristen vallankumousten aikakauden marxilaisuutena.

Tässä eräitä kysymyksiä, joiden alalla Lenin on antanut jotain uutta kehittäen edelleen Marxin oppia.

Ensiksi kysymys monopolistisesta kapitalismista, imperialismista kapitalismin uutena vaiheena.

Marx ja Engels tekivät „Pääomassa“ analyysin kapitalismin perusteista. Mutta Marx ja Engels elivät esimonopolistisen kapitalismin herruuden kaudella, kapitalismin tasaisen evolution kaudella, sen „rauhallisesti“ tapahtuvan koko maapallolle leviämisen kaudella.

Tuo vanha vaihe päättyi XIX vuosisadan lopussa ja XX vuosisadan alussa, jolloin Marx ja Engels eivät enää olleet elossa. On ymmärrettävää, että Marx ja Engels saattoivat vain aavistella niistä kapitalismin kehityksen uusista olosuhteista, jotka tulivat kapitalismin uuden vaiheen yhteydessä, mikä vaihe tuli van-

han vaiheen tilalle imperialistisen, monopolistisen kehitysvaiheen yhteydessä, jolloin kapitalismin tasaisen evolution tilalle tuli kapitalismin hyppäyksittäin tapahtuva, katastroofinen kehitys, jolloin kapitalismin kehityksen epätasaisuus ja ristiriidat tulivat esiin erikoisen voimakkaina, jolloin taistelu menekkimarkkinoista ja pääoman ulosviennistä kehityksen äärimmäisen epätasaisuuden vallitessa on tehnyt kiertämättömiksi aika-ajoittain toistuvat imperialistiset sodat maailman ja vaikutusalueiden aika-ajoittaisesta uudestijaosta.

Leninin ansio ja siis uutta Leninillä tässä on se, että „Pääoman“ perustoteamiin nojaten hän teki perustellun marxilaisen analyysin imperialismista kapitalismin viimeisenä vaiheena paljastaen sen mätäpaiheet ja kiertämättömän tuhon ehdot. Tämän analyysin pohjalla syntyi Leninin tunnettu väittäjä siitä, että imperialismiin oloissa on mahdollista sosialismin voitto erillisissä, erikseen otetuissa kapitalistisissa maissa.

Toiseksi, kysymys proletariaatin diktatuurista.

Perusajatuksen proletariaatin diktatuurista proletariaatin poliittisena herruutena ja pääoman vallan väkivaltaisen kukistamisen keinona antoivat Marx ja Engels.

Uutta Leninillä tällä alalla on se, että:

a) hän osoitti proletariaatin diktatuurin parhaaksi valtiomuodoksi Neuvostovallan, huomioiden siinä Pariisin Kommuunin ja Venäjän vallankumouksen antamat kokemukset;

b) hän poisti sulkumerkit proletariaatin diktatuurin määritelmästä proletariaatin liittolaisia koskevan probleemin kannalta ja määritteli proletariaatin dikta-

tuurin erikoiseksi luokkaliiton muodoksi johtajana esiintyvän proletariaatin ja johdettavina olevien ei-proletaaristen luokkien (talonpoikaiston y.m.) riistettyjen joukkojen välillä;

c) hän korosti erikoisen voimakkaasti sitä tosiasiaa, että proletariaatin diktatuuri on korkeimman tyyppin demokratiaa luokkayhteiskunnan oloissa, **proletaarisen demokratian** muoto, joka ilmaisee enemmistön (riistettyjen) etuja, — vastapainoksi **kapitalistiselle demokratialle**, joka ilmaisee vähemmistön (riistäjien) etuja.

Kolmanneksi, kysymys sosialismin menestyksellisen rakentamisen muodoista ja keinoista proletariaatin diktatuurin kautena, kapitalismista sosialismiin siirtymisen kautena, kapitalististen valtioiden ympäröimässä maassa.

Marx ja Engels pitivät proletariaatin diktatuurin kautta enemmän tai vähemmän pitkäaikaisena kautena, joka on täynnä vallankumouksellisia yhteentörmäyksiä ja kansalaissotia ja jonka kuluessa vallassa oleva proletariaatti ryhtyy taloudellista, poliittista, valitukseksi ja organisatorista laatua oleviin toimenpiteisiin, jotka ovat välttämättömiä uuden sosialistisen yhteiskunnan, luokattoman yhteiskunnan, valtiottoman yhteiskunnan luomiseksi vanhan kapitalistisen yhteiskunnan tilalle. Lenin oli kokonaan ja täydellisesti näiden Marxin ja Engelsin perusajatusten kannalla.

Uutta Leninillä tällä alalla on se, että:

a) hän perusteli täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen mahdollisuuden imperialististen valtioiden ympäröimässä proletariaatin diktatuurin maassa sillä ehdolla, ettei tämä maa tule kuristetuksi

sitä ympäröivien kapitalististen valtioiden sotilaallisella interventiolla;

b) hän viitoitti ne talouspolitiikan konkreettiset tiet („uusi talouspolitiikka“), joiden avulla proletariaatti, jolla on käsissään talouden hallitsevat kukkulat (teollisuus, maa, kulkulaitos, pankit j.n.e.), liittää sosialisoidun teollisuuden yhteen maatalouden kanssa („teollisuuden liittoyhteys talonpoikaistalouden kanssa“) ja johtaa siten koko kansantalouden sosialismiin;

c) hän viitoitti konkreettiset tiet talonpoikaiston perusjoukkojen vähitellen lähentämiseksi ja saattamiseksi sosialistisen rakennustyön uomaan osuustoiminnan kautta, joka on proletariaatin diktatuurin käsissä mitä voimakkain keino pienen talonpoikaistalouden uudestijärjestämiseksi ja talonpoikaiston perusjoukkojen uudestikasvattamiseksi sosialismin hengessä.

Neljänneksi, kysymys proletariaatin hegemoniasta vallankumouksessa, jokaisessa kansanvallankumouksessa, niin vallankumouksessa tsaarivaltaa vastaan kuin myöskin vallankumouksessa kapitalismia vastaan.

Marx ja Engels antoivat proletariaatin hegemonian aatteesta perusluonnokset. Uutta Leninillä tässä on se, että hän kehitti edelleen ja laajensi nämä luonnokset sopusuhtaiseksi proletariaatin hegemonian järjestelmäksi, proletariaatin toteuttaman kaupungin ja maaseudun työtätekevien joukkojen johtamisen sopusuhtaiseksi järjestelmäksi ei ainoastaan tsaarivallan ja kapitalismin kukistamisessa, vaan myöskin sosialistisessa rakennustyössä proletariaatin diktatuurin vallitessa.

On tunnettua, että proletariaatin hegemonian aatetta on Venäjällä Leninin ja hänen puolueensa ansiosta sovellettu mestarillisesti. Tämä muun muassa selittääkin sen tosiasian, että vallankumous Venäjällä päättyi proletariaatin valtaan.

Aikaisemmin kävi tavallisesti niin, että työläiset taistelivat vallankumouksen aikana barrikaadeilla, he vuodattivat vertaan, he kukistivat vanhan, mutta valta joutui porvareitten käsiin, jotka sitten sortivat ja riistivät työläisiä. Niin tapahtui Englannissa ja Ranskassa. Niin tapahtui Saksassa. Meillä Venäjällä asia sai toisen käänteen. Meillä eivät työläiset olleet ainoastaan vallankumouksen iskuvoimana. Ollen vallankumouksen iskuvoimana Venäjän proletariaatti pyrki sen ohella olemaan kaupungin ja maaseudun kaikkien riistettyjen joukkojen hegemoni, poliittinen johtaja, liittäen niitä ympärilleen, irroittaen niitä porvaristosta, eristäen porvariston poliittisesti. Ja riistettyjen joukkojen hegemonina ollen Venäjän proletariaatti taisteli vallan valtaamiseksi omiin käsiinsä ja käyttääkseen sitä omien etujensa mukaan porvaristoa vastaan, kapitalismia vastaan. Tämä oikeastaan selittääkin sen, miksi jokainen vallankumouksen voimakas nousu Venäjällä, sekä lokakuussa 1905 että helmikuussa 1917, nosti näyttämölle työläisten edustajain Neuvostot uuden valtakoneiston ituina, koneiston, jonka tarkoituksena on porvariston nujertaminen, — vastapainona porvarilliselle parlamentille vanhana valtakoneistona, jonka tarkoituksena on proletariaatin nujertaminen.

Kaksi kertaa yritti porvaristo meillä palauttaa porvarillisen parlamentin ja tehdä lopun Neuvostoista:

syyskuussa 1917, Esiparlamentin aikana, ennen kuin bolshevikit olivat ottaneet vallan käsiinsä, ja tammi-kuussa 1918, Perustavan kokouksen aikana, sen jälkeen, kun proletariaatti oli ottanut vallan, — ja kummallakin kerralla se kärsi tappion. Miksi? Siksi, että porvaristo oli jo eristetty poliittisesti, työtätekevien miljoonajoukot pitivät proletariaattia vallankumouksen ainoana johtajana, ja joukot olivat jo tarkastaneet ja kokeilleet Neuvostot omana työläisvaltanaan, jonka vaihtaminen porvarilliseen parlamenttiin olisi merkinnyt proletariaatille itsemurhaa. Sen vuoksi ei ole ihmeteltävää, ettei porvarillinen parlamentarismi juurtunut meillä. Juuri siksi vallankumous saattoi Venäjällä valtaan proletariaatin.

Sellaiset tulokset ovat olleet siitä, kun vallankumouksessa toteutettiin proletariaatin hegemonian leniniläistä järjestelmää.

Viidenneksi, kansallisuus- ja siirtomaakysymys.

Analysoidessaan aikoinaan Irlannin, Intian, Kiinan, Keski-Euroopan maiden, Puolan ja Unkarin tapahtumia Marx ja Engels antoivat perusajatukset, lähtökohdat kansallisuus- ja siirtomaakysymyksessä. Lenin nojautui teoksissaan näihin ajatuksiin.

Uutta Leninillä tällä alalla on se, että:

a) hän kokosi nämä ajatukset yhteen sopusuhtaiseksi katsantokantojen järjestelmäksi kansallisista ja siirtomaavallankumouksista imperialismin kaudella;

b) satoi kansallisuus- ja siirtomaakysymyksen yhteen imperialismin kukistamiskysymyksen kanssa;

c) julisti kansallisuus- ja siirtomaakysymyksen kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen yleiskysymyksen kiinteäksi osaksi.

Vihdoin, kysymys proletariaatin puolueesta.

Marx ja Engels antoivat perusluonnokset puolueesta proletariaatin etujoukkona, jota ilman (ilman puoluetta) proletariaatti ei voi saavuttaa vapautumistaan enempää vallan valtaamisen mielessä kuin myöskään kapitalistisen yhteiskunnan uudestijärjestämisen mielessä.

Uutta Leninillä tällä alalla on se, että hän kehitti näitä luonnoksia edelleen sovellettuina proletariaatin uusiin taisteluoloihin imperialismin kaudella osoittaen, että:

a) puolue on proletariaatin luokkaorganisation korkein muoto verrattuna proletariaatin muihin organisatiomuotoihin (ammattiliitot, osuuskunnat, valtioorganisatio), joiden toimintaa sen on yleistettävä ja suunnattava;

b) proletariaatin diktatuuri voidaan toteuttaa ainoastaan puolueen kautta, joka on sen suuntaava voima;

c) proletariaatin diktatuuri voi olla täydellinen vain siinä tapauksessa, jos sitä johtaa yksi puolue, kommunistien puolue, joka ei jaa eikä saa jakaa johtoa muiden puolueiden kanssa;

d) ilman rautaista kuria puolueessa ei voida toteuttaa proletariaatin diktatuurin tehtäviä riistäjien nujertamiseksi ja luokkayhteiskunnan uudestirakentamiseksi sosialistiseksi yhteiskunnaksi.

Tässä pääpiirteissään on se uusi, mitä Lenin on antanut teoksissaan konkretisoidessaan ja kehittäessään edelleen Marxin oppia sovellettuina proletariaatin uusiin taisteluoloihin imperialismin aikakaudella.

Sen vuoksi meillä sanotaankin, että leninismi on imperialismin ja proletaaristen vallankumousten aikakauden marxilaisuutta.

Tästä nähdään, että leninismiä ei saa irroittaa marxilaisuudesta, vielä vähemmän asettaa sitä marxilaisuuden vastakohtaksi.

Elustajiston kysymyksessä sanotaan edelleen:

„Olisiko oikein sanoa, että Lenin uskoi „luovaan vallankumoukseen“, kun taas Marx oli taipuvaisempi odottamaan taloudellisten voimain kehittymistä huippuunsa?“.

Mielestäni olisi aivan väärin sanoa niin. Olen sitä mieltä, että jokainen kansanvallankumous, jos se on todellinen kansanvallankumous, on luova vallankumous, sillä se särkee vanhan järjestelmän ja rakentaa, luo uutta.

Tietenkään ei voi olla mitään luovaa sellaisissa, luvalla sanoen, „vallankumouksissa“, joita on toisinaan eräissä takapajuisissa maissa joidenkin heimojen pikku „kapinoina“ toisia heimoja vastaan. Mutta marxilaiset eivät ole koskaan pitäneet tuollaisia pikku „kapinoita“ vallankumouksina. Puhe ei olekaan nähtävästi tuollaisista „kapinoista“, vaan joukkoluontoisesta kansanvallankumouksesta, joka nostaa sorretut luokat sortajaluokkia vastaan. Ja sellainen vallankumous ei voi olla muuta kuin luova vallankumous. Marx ja Lenin olivat juuri sellaisen vallankumouksen kannalla, — ja vain sellaisen kannalla. Sitä paitsi on ymmärrettävää, ettei sellainen vallankumous voi syntyä miukäläisissä olosuhteissa tahansa, vaan että sellainen vallankumous voi tapahtua vain määrättyissä, taloudellisesti ja poliittisesti suotuisissa olosuhteissa.

2:nen KYSYMYS. Voidaanko sanoa, että kommunistinen puolue kontrolloi hallitusta?

VASTAUS. Kaikki riippuu siitä, miten kontrolli käsitetään. Kapitalistisissa maissa kontrolli käsitetään jotenkin omalaatuisesti. Tiedän, että useita kapitalistisia hallituksia kontrolloivat suurimmat pankit, vaikka on olemassa „demokraattiset“ parlamentit. Parlamentit vakuuttavat, että juuri ne kontrolloivat hallituksia. Mutta todellisuudessa käy niin, että hallitusten kokoonpano määrätään ennakoilta ja niiden toimintaa kontrolloidaan suurimpain finanssiyhtymäin taholta. Kukapa ei tietäisi sitä, ettei yhdessäkään kapitalistisessa „valtakunnassa“ voida muodostaa hallitusta vastoin suurimpain finanssiporhojen tahtoa: tarvitsee vain harjoittaa finanssipainostusta, niin ministerit lentävät paikoiltaan kuin riivatut. Se on todellista pankkien kontrollia hallituksiin nähden vastoin parlamenttien näennäistä kontrollia.

Jos puhe on sellaisesta kontrollista, niin minun on sanottava, että rahasäkkien kontrolli hallitukseen nähden ei meillä ole ajateltavissa ja se on aivan mahdollonta yksistään jo senkin takia, että pankit meillä on jo kauan sitten kansallistettu ja rahasäkit viskattu tiehensä Neuvostoliitosta.

Ehkäpä edustajisto ei tarkoittanut kysymyksellään kontrollia, vaan puolueen johtoa hallitukseen nähden? Jos edustajisto tahtoi kysyä sitä, niin minä vastaan: kyllä, puolue johtaa meillä hallitusta. Ja tämä johto onnistuu sen vuoksi, että puolue nauttii meillä työläisten ja yleensä työtätekevien enemmistön luot-

tamusta, ja sillä on oikeus johtaa hallituselimiä tämän enemmistön nimessä.

Missä ilmenee hallituksen johtaminen Neuvostoliiton työväenpuolueen taholta, Neuvostoliiton kommunistisen puolueen taholta?

Ennen kaikkea siinä, että kommunistinen puolue pyrkii Neuvostojen ja niiden edustajakokousten kautta saamaan valtiotoiminnan perustehtäviin maassamme omia ehdokkaitaan, parhaimpia työntekijöitään, jotka ovat uskollisia proletariaatin asialle ja valmiit palvelemaan proletariaattia uskollisesti ja järkkymättä. Ja useimmissa tapauksissa puolue siinä onnistuukin, sillä työläiset ja talonpojat suhtautuvat puolueeseen luottamuksella. Ei ole sattuma, että valtaelimiä johtajina meillä ovat kommunistit ja että nämä johtajat nauttivat tavattoman suurta arvovaltaa maassa.

Toiseksi siinä, että puolue tarkastaa hallintoelimiä toimintaa, valtaelimiä toimintaa, korjaten virheitä ja puutteellisuuksia, jotka ovat kiertämättömiä, auttaen niitä toteuttamaan hallituksen päätöksiä ja pyrkien turvaamaan niille joukkojen kannatuksen, eivätkä ne tee ainoatakaan tärkeätä päätöstä ilman puolueen asianomaisia ohjeita.

Kolmanneksi siinä, että niiden tai näiden valtaelimiä työsuunnitelmaa laadittaessa joko teollisuuden ja maatalouden alalla tahi kaupan ja kulttuurirakennustyön alalla puolue antaa yleiset johtavat ohjeet, jotka määräävät näiden elinten toiminnan luonteen ja suunnan näiden suunnitelmien ajaksi.

Porvarillinen lehdistö „ihmettelee“ tavallisesti tätä puolueen „sekaantumista“ valtion asioihin. Mutta tuo „ihmettely“ on läpeensä valheellista. Tunnettua on, että

kapitalistisissa maissa porvarilliset puolueet „sekaantuvat“ aivan samalla tavoin valtion asioihin ja johtavat hallituksia, ja sitä paitsi johto keskittyy siellä suppean henkilöryhmän käsiin, joka on tavalla tai toisella sidottu suurpankkeihin ja joka pyrkii siitä syystä salaamaan väestöltä osuutensa.

Kukapa ei tietäisi, että jokaisella porvarispuolueella Englannissa tai muissa kapitalistisissa maissa on suppean henkilöryhmän muodostama salainen hallituksensa, joka keskittää johdon käsiinsä. Muistakaapa vaikkapa Lloyd-Georgen tunnettua puhetta liberaalisen puolueen „varjo“-hallituksesta. Ero tässä suhteessa Neuvostomaan ja kapitalististen maiden välillä on siinä, että:

a) kapitalismin maissa porvarilliset puolueet johtavat valtiota porvariston etujen mukaisesti ja proletariaattia vastaan, kun taas Neuvostoliitossa kommunistinen puolue johtaa valtiota proletariaatin etujen mukaisesti ja porvaristoa vastaan;

b) porvarilliset puolueet salaavat kansalta johtavan osuutensa turvautuen epäilyttävien salaisten hallitusten apuun, kun taas kommunistinen puolue Neuvostoliitossa ei tarvitse minkäänlaisia salaisia hallituksia, se tuomitsee salaisten hallitusten politiikan ja käytännön ja julistaa avoimesti koko maan edessä, että se ottaa itselleen vastuun valtion johtamisesta.

Eräs edustajiston jäsenistä. Näillä samoilla perusteillako puolue johtaa ammattiliittojakin?

Stalin. Pääpiirteissään — samoilla. Muodollisesti ei puolue voi antaa ammattiliitoille mitään ohjeita. Mutta puolue antaa ohjeita ammattiliitoissa työskenteleville

kommunisteille. Tunnettua on, että ammattiliitoissa on kommunistien ryhmät samoin kuin Neuvostoissakin, osuuskunnissa j.n.e. Näiden kommunististen ryhmien velvollisuus on pyrkiä vakuuttamisen kautta saamaan ammattiliittojen, Neuvostojen, osuuskuntien y.m. elimissä aikaan sellaisia päätöksiä, jotka ovat puolueen ohjeiden mukaisia. Ja useimmissa tapauksissa niiden onnistuukin se toteuttaa, sillä puolueen vaikutus joukkojen keskuudessa on valtava ja se nauttii niiden keskuudessa suurta luottamusta. Sillä tavalla saavutetaan proletariaatin mitä moninaisimpien järjestöjen toimintayhtenäisyys. Ilman sitä meillä olisi hajanaisuutta ja epäyhtenäisyyttä näiden työväenluokan järjestöjen työssä.

3:s KYSYMYS. Kun Venäjällä on ainoastaan yksi puolue legaalinen, niin mistä Te tiedätte, että joukot kannattavat kommunismia?

VASTAUS. Totta on, että Neuvostoliitossa ei ole legaalisia porvaripuolueita, että legaalisuus on täällä vain yhdellä puolueella, työläisten puolueella, kommunistien puolueella. Onko meillä kuitenkin tilaisuus ja keinoja vakuuttautua siitä, että työläisten enemmistö, että työtätekevien joukkojen enemmistö kannattaa kommunismia? Puhe on tietysti työläis- ja talonpoikaisjoukoista eikä uudesta porvaristosta tai vanhojen riistäjäluokkien sirpaleista, jotka luokat proletariaatti on jo murskannut. Kyllä, meillä on mahdollisuus, meillä on tilaisuus ja keinoja, joilla me saamme tietää, kannattavatko työläis- ja talonpoikaisjoukot kommunisteja vaiko eivät kannata.

Ottakaamme tärkeimmät ajankohdat maamme elämästä ja katsokaamme, onko meillä perustetta väittää, että joukot todella kannattavat kommunisteja.

Ottakaamme ennen kaikkea sellainen tärkeä ajankohta kuin Lokakuun vallankumouksen kausi vuonna 1917, jolloin kommunistien puolue nimenomaan puolueena avoimesti kutsui työläisiä ja talonpoikia kukistamaan porvariston vallan ja jolloin tämä puolue sai työläisten, sotilaiden ja talonpoikain valtavan enemmistön kannatuksen.

Minkälainen oli silloin tilanne? Vallassa olivat sosialisti-vallankumoukselliset (eserrät) ja sosialidemokraatit (menshevikit), jotka olivat liittoutuneet porvariston kanssa. Valtakoneisto keskuksessa ja paikkakunnilla samoin kuin kaksitoistamiljoonaisen armeijan johtokoneistokin oli näiden puolueiden käsissä, hallituksen käsissä. Kommunistien puolue oli puolittain legaalisessa asemassa. Kaikkien maiden porvaristo ennusteli bolshevikkipuolueen kiertämätöntä romahdusta. Entente kannatti kokonaan ja täydellisesti Kerenskin hallitusta. Siitä huolimatta kommunistien puolue, bolshevikkien puolue, ei lakannut kehoittamasta proletariaattia tuon hallituksen kukistamiseen ja proletariaatin diktatuurin pystyttämiseen. Ja kuinka kävi? Työtätekevien joukkojen valtava enemmistö selustassa ja rintamalla kannatti mitä päättäväisimmin bolshevikkien puoluetta, — ja Kerenskin hallitus kukistettiin, pystytettiin proletariaatin valta.

Miten saattoi tapahtua, että bolshevikit selviytyivät silloin voittajina, huolimatta kaikkien maiden porvariston vihamielisistä ennustuksista, että bolshevikkipuolueen perii tuho? Eiköhän tämä seikka

todista sitä, että laajat työtätekevät joukot kannattavat bolshevikkien puoluetta? Mielestäni se todistaa sitä.

Se on ensimmäinen tarkastus kommunistien puolueen arvovallasta ja vaikutuksesta laajojen väestöjoukkojen keskuudessa.

Ottakaamme seuraava kausi, intervention kausi, kansalaissodan kausi, jolloin englantilaiset kapitalistit miehittivät Venäjän pohjoisosan, Arkangelin ja Murmanskin seudut, jolloin amerikkalaiset, englantilaiset, japanilaiset ja ranskalaiset kapitalistit miehittivät Siperian nostaen esiin Koltshakin, jolloin ranskalaiset ja englantilaiset kapitalistit ryhtyivät toimenpiteisiin „Venäjän eteläosan“ miehittämiseksi nostaen esiin Denikinin ja Wrangelin.

Se oli Ententen ja Venäjän vastavallankumouksellisten kenraalien sotaa Moskovaa kommunistista hallitusta vastaan, vallankumouksemme Lokakuun saavutuksia vastaan. Se oli kautta, jolloin tarkastettiin mitä perinpohjaisimmin kommunistien puolueen voimaa ja kestävyyttä työläisten ja talonpoikain laajojen joukkojen keskuudessa.

Ja kuinka kävi? Eikö ole tunnettua, että kansalaissodan tuloksena miehittäjät heitettiin ulos Venäjältä ja Punainen Armeija löi vastavallankumoukselliset kenraalit.

Siinä kävikin ilmi, että sodan kohtaloita ei ratkaise viime kädessä tekniikka, jolla Neuvostoliiton viholliset runsaalla mitalla varustivat Koltshakia ja Denikiniä, vaan oikea politiikka, väestön miljoonajoukkojen myötätunto ja kannatus.

Onko sattuma, että bolshevikkipuolue selviytyi silloin voittajana? Eipä tietenkään, se ei ole sattuma.

Eiköhän tämä seikka todista sitä, että kommunistien puolue nauttii meillä työtätekevien laajojen joukkojen kannatusta ja tukea? Luulen sen todistavan sitä.

Se on toinen tarkastus kommunistisen puolueen voimasta ja vankkuudesta Neuvostoliitossa.

Siirtykäämme nykykauteen, sodanjälkeiseen kauteen, jolloin päiväjärjestykseen ovat tulleet rauhallisen rakennustyön kysymykset, jolloin taloudellisen rappiokauden tilalle on tullut teollisuuden kuntoonpalauttamisen kausi ja vihdoin koko kansantaloutemme uudella teknillisellä pohjalla uudestijärjestämisen kausi. Onko meillä nyt tilaisuus ja keinoja tarkastaa kommunistien puolueen voimaa ja vankkuutta, määrittellä, missä määrin työtätekevien laajat joukot kannattavat tätä puoluetta? Luulen, että on.

Ottakaamme ensinnäkin Neuvostoliiton ammattiliitot, joihin kuuluu noin 10 miljoonaa proletaaria, tarkastelkaamme ammattiliittojemme johtavien elinten kokoonpanoa. Onko sattuma, että näiden elinten johdossa ovat kommunistit? Eipä tietenkään, se ei ole sattuma. Olisi typerää luulla, että Neuvostoliiton työläiset suhtautuvat välinpitämättömästi ammattiliittojen johtavien elinten kokoonpanoon. Neuvostoliiton työläiset ovat kasvaneet ja saaneet kasvatuksen kolmen vallankumouksen myrskyssä. He ovat oppineet paremmin kuin kukaan muu tarkastamaan johtajiaan ja heittämään ne pois, elleivät ne tyydytä proletariaatin etuja. Plehanov oli yhteen aikaan kaikkein suosituin mies puolueessamme. Työläiset eivät kuitenkaan empineet, vaan eristivät päättäväisesti hänet, kun he vakuuttuivat siitä, että Plehanov on poistunut proletariselta linjalta. Ja kun tällaiset työläiset ilmai-

sevat täyden luottamuksensa kommunisteille asettaen heitä johtaville paikoille ammattiliitoissa, niin se ei voi olla olematta suoranaisena osoituksena siitä, että kommunistisen puolueen voima ja vankkuus Neuvostoliiton työläisten keskuudessa on valtava.

Se on tarkastus siitä, että laajat työläisjoukot ehdottomasti kannattavat kommunistien puoluetta.

Ottakaamme viimeiset Neuvostojen vaalit. Meillä on äänioikeus Neuvostojen vaaleissa koko Neuvostoliiton täysi-ikäisellä väestöllä, 18-vuotiaista alkaen, sukupuoleen ja kansallisuuteen katsomatta, miinus porvarilliset ainekset, jotka riistävät vierasta työtä ja joilla ei ole äänioikeutta. Se tekee noin 60 miljoonaa valitsijaa. Valtava enemmistö heistä on tietenkin talonpoikia. Näistä 60 miljoonasta käytti äänioikeuttaan noin 51 prosenttia, s.o. yli 30 miljoonaa. Tarkastelkaapa nyt Neuvostojemme johtavien elinten kokoonpanoa keskuksessa ja paikkakunnilla. Voidaanko sanoa sattumaksi sitä tosiasiaa, että valtava enemmistö valinnallisista johtavista aineksista on kommunisteja? On selvää, ettei sitä voida sanoa sattumaksi. Eiköhän tämä tosiasia puhu siitä, että kommunistinen puolue nauttii luottamusta talonpoikaiston miljoonajoukkojen keskuudessa? Mielestäni se puhuu siitä.

Se on vielä eräs kommunistisen puolueen voiman ja kestävyyyden tarkastus.

Ottakaamme nuorisoliitto (Kommunistinen nuorisoliitto), johon kuuluu noin 2 miljoonaa henkilöä työläis- ja talonpoikaisnuorisoa. Voidaanko sanoa sattumaksi sitä tosiasiaa, että valtava enemmistö nuorisoliiton valinnallisista johtavista aineksista on kommunisteja? Mielestäni sitä ei voida sanoa sattumaksi.

Se on vielä eräs kommunistisen puolueen voiman ja arvovaltan tarkastus.

Ottakaamme vihdoin lukemattomat konferenssimme, neuvottelukokouksemme, delegaattikokouksemme j.n.e., jotka käsittävät työtätekevien miljoonaisia joukkoja — miehiä ja naisia, työmiehiä ja työläisnaisia, talonpoikia ja talonpoikaisnaisia kaikista Neuvostoliittoon kuuluvista kansallisuuksista. Lännessä ivataan toisinaan näitä neuvottelukokouksia ja konferensseja ja väitetään, että venäläiset yleensä puhuvat mielellään. Kuitenkin meille nämä neuvottelut ja konferenssit ovat suuresta merkityksestä joukkojen mielialan tarkastamiseksi samoin kuin virheidemme selvillesaamiseksi ja keinojen löytämiseksi näiden virheiden poistamiseksi, sillä meillä on paljon virheitä emmekä me salaa niitä, vaan olemme sitä mieltä, että virheiden paljastaminen ja niiden rehellinen korjaaminen on parhain keino maan johtamisen parantamiseksi. Tarkastelkaa osanottajain puheenvuoroja näissä konferensseissa ja neuvotteluissa, tarkastelkaa näiden „tavallisten ihmisten“, työläisten ja talonpoikain, asiallisia ja suoria puheenvuoroja, tarkastelkaa heidän päätöksistään,— niin te näette, miten valtava on kommunistisen puolueen vaikutus ja arvovalta, te näette, että tätä vaikutusta ja tätä arvovaltaa voisi kadehtia maailman mikä puolue tahansa.

Se on vielä eräs kommunistisen puolueen vankkuuden tarkastus.

Sellaiset ovat ne tiet ja keinot, jotka tekevät mahdolliseksi tarkastaa kommunistisen puolueen voimaa ja vaikutusta kansanjoukoissa.

Juuri tästä minä tiedän, että Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikain laajat joukot kannattavat kommunistista puoluetta.

4:s KYSYMYS. Jos puolueeton ryhmä järjestäisi fraktion ja asettaisi vaaleissa omat ehdokkaansa, jotka olisivat Neuvostohallituksen tukemisen kannalla, mutta samalla vaatisi ulkomaankaupan monopolin lakkauttamista, — voisiko sillä olla omia varoja ja voisiko se myös käydä aktiivista poliittista kamppailua?

VASTAUS. Mielestäni tässä kysymyksessä on sovitamaton ristiriita. On mahdotonta kuvitella ryhmää, joka olisi Neuvostohallituksen tukemisen kannalla ja samalla vaatisi ulkomaankaupan monopolin lakkauttamista. Miksi? Siksi, että ulkomaankaupan monopoli on yksi Neuvostohallituksen ohjelman järkkymättömistä perusteista. Siksi, että ryhmä, joka vaatii ulkomaankaupan monopolin lakkauttamista, ei voi olla Neuvostohallituksen tukemisen kannalla. Siksi, että sellainen ryhmä voi olla vain koko neuvostojärjestelmälle syvästi vihamielinen ryhmä.

Neuvostoliitossa on tietenkin aineksia, jotka vaativat ulkomaankaupan monopolin lakkauttamista. Niitä ovat nepmannit, kulakit, jo murskattujen riistäjäluokkien sirpaleet j.n.e. Mutta nämä ainekset muodostavat mitättömän vähemmistön väestöstä. Luulen, ettei edustajisto kysymyksessään tarkoita näitä aineksia. Mutta jos puhe on työläisistä ja talonpoikain työtätekeivistä joukoista, niin minun on sanottava, että ulkomaankaupan monopolin lakkauttamisvaatimus voisi aiheuttaa niiden keskuudessa vain naurun hohotusta ja vihamielistä suhtautumista.

Tosiaan, mitä voisikaan ulkomaankaupan monopolin lakkauttaminen merkitä työläisille? Se merkitsisi heille luopumista maan teollistamisesta, uusien tehtaiden rakentamisesta, vanhojen tehtaiden laajentamisesta. Se merkitsisi heille Neuvostoliiton joutumista kapitalististen maiden tavaratulvan valtaan, teollisuutemme supistamista sen suhteellisen heikkouden vuoksi, työttömien lukumäärän lisääntymistä, työväenluokan taloudellisen aseman huonontumista, sen taloudellisten ja poliittisten asemien heikentymistä. Loppujen lopuksi se merkitsisi nepmannien ja yleensä uuden porvariston voimistumista. Voiko Neuvostoliiton proletariaatti suostua tähän itsemurhaan? Selvä on, ettei voi.

Entä mitä ulkomaankaupan monopolin hävittäminen merkitsisi talonpoikaiston työtätekeville joukoille? Se merkitsisi maamme muuttumista itsenäisestä maasta puolisiirtomaaksi ja talonpoikaisjoukkojen kurjistumisesta. Se merkitsisi palaamista siihen „vapaan kaupan“ komentoon, joka vallitsi Koltshakin ja Denikinin aikana, jolloin vastavallankumoukselliset kenraalit ja „liittolaiset“ yhdistetyin voimin saivat rosvota ja nylkeä mielin määrin monimiljoonaista talonpoikaista. Loppujen lopuksi se merkitsisi kulakkien ja maa-seudun muiden riistäjäainesten voimistumista. Talonpojat ovat saaneet riittävästi kokea tämän komennon ihanuutta Ukrainassa ja Pohjois-Kaukaasiassa, Volgalla ja Siperiassa. Mitä aihetta on olettaa, että he haluaisivat taas työntää päänsä tuohon silmukkaan? Eikö ole selvää, että talonpoikaiston työtätekevät joukot eivät voi olla ulkomaankaupan monopolin hävittämisen kannalla?

Eräs edustajiston jäsenistä. Edustajisto esitti ulko-maankaupan monopolia, sen lakkauttamista koskevan kohdan sellaisena kohtana, jonka perustalla voisi jär-jestyä kokonainen väestöryhmä, ellei Neuvostoliitossa olisi yhden puolueen monopolia, legaalisuuden mono-polia.

Stalin. Edustajisto palaa niin muodoin kysymykseen kommunistisen puolueen, Neuvostoliiton ainoan legaalisen puolueen monopolista. Lyhyen vastauksen tähän kysymykseen annoin jo puhuessani keinoista ja mahdollisuuksista tarkastaa työläisten ja talonpoikain miljoonajoukkojen kannatusta kommunistista puoluetta kohtaan.

Mitä tulee muihin väestökerroksiin, kulakkeihin, nepmanneihin, vanhojen hajallelyötyjen riistäjäluokkien rippeisiin, niin niiltä on meillä riistetty oikeus pitää omaa poliittista järjestöään samoin kuin niiltä on riistetty äänioikeuskin. Proletariaatti ei ole ottanut porvaristolta ainoastaan tehtaita, pänkkeja ja rauta-teitä, maata ja kaivoksia. Se on ottanut siltä myöskin oikeuden pitää omaa poliittista järjestöä, sillä prole-tariaatti ei halua porvariston vallan palauttamista. Edustajistolla ei nähtävästi ole mitään sitä vas-taan, että Neuvostoliiton proletariaatti on ottanut porvaristolta ja tilanherroilta tehtaat, maan ja rauta-tiet, pankit ja kaivokset. (N a u r u a.)

Mutta minusta näyttää siltä, että edustajisto on jonkin verran ymmällä sen johdosta, että proleta-riaatti ei ole rajoittunut siihen, vaan on mennyt pitemmälle riistäen porvaristolta poliittiset oikeudet. Se ei mielestäni ole aivan loogillista, tai oikeammin, se on aivan epäloogillista. Millä perusteella proletariaa-

tilta vaaditaan jalomielisyyttä porvaristoa kohtaan? Vai osoittaako porvaristo Lännessä, missä se on vallassa, edes vähäisintäkään jalomielisyyttä työväenluokkaa kohtaan? Eikö se aja maan alle työväenluokan todella vallankumoukselliset puolueet? Millä perusteella Neuvostoliiton proletariaatilta vaaditaan jalomielisyyttä luokkavihollistaan kohtaan? Olen sitä mieltä, että logiikka velvoittaa. Ken ajattelee, että on mahdollista palauttaa porvaristolle sen poliittiset oikeudet, hänen on, jos hän tahtoo olla loogillinen, mentävä pitemmälle ja asetettava kysymys myöskin tehtaiden, rautateiden ja pankkien palauttamisesta porvaristolle.

Eräs edustajiston jäsenistä. Edustajiston tehtävänä oli saada selville, millä tavoin kommunistisen puolueen mielipiteistä erlävät mielipiteet työväenluokan ja talonpoikaiston keskuudessa voivat legaalisesti päästä julki. Olisi väärin käsittää asia sillä tavalla, että edustajistoa kiinnostaa kysymys poliittisten oikeuksien myöntämisestä porvaristolle, se, miten porvaristo voi saada legaalisesti julki mielipiteensä. Kysymys on nimenomaan siitä, miten kommunistisen puolueen mielipiteistä eriävät mielipiteet työväenluokan ja talonpoikaiston keskuudessa voivat legaalisesti päästä julki.

Toinen edustajiston jäsen. Nämä eriävät mielipiteet voisivat tulla julki työväenluokan joukkojärjestöissä, ammattiliitoissa y.m.s.

Stalin. Mainiota. Kysymys ei siis ole poliittisten oikeuksien palauttamisesta porvaristolle, vaan mielihoidetaistelusta työväenluokan ja talonpoikaiston keskuudessa.

Onko Neuvostoliitossa nykyään mielipidetaistelua työläisten ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen keskuudessa? On, ehdottomasti on. Ei voi olla niin, että miljoonat työläiset ja talonpojat ajattelisivat kaikista käytännön kysymyksistä ja kaikista yksityiskohdista samalla tavalla. Niin ei elämässä ole. Ensinnäkin, työläisten ja talonpoikain välillä on suuri ero sekä niiden taloudelliseen asemaan nähden että niiden katsomuksiin nähden eri kysymyksistä. Toiseksi, on jonkinlaista mielipide-eroavaisuutta itse työväenluokan keskuudessa, kasvatuksesta johtuvaa eroavaisuutta, eroa ikäryhmien ja luonteiden välillä, eroavaisuutta kantatyöläisten ja maaseudulta tulleiden työläisten välillä j.n.e. Kaikki se johtaa mielipidetaisteluun työläisten ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen keskuudessa, mikä saa julkisen ilmauksensa kokouksissa, ammattiliitoissa, osuuskunnissa, neuvostovaalien aikana j.n.e.

Mutta on olemassa perinpohjainen ero mielipidetaistelulla nyt, proletariaatin diktatuurin oloissa, ja mielipidetaistelulla menneisyydessä, ennen Lokakuun vallankumousta. Silloin, menneisyydessä, mielipidetaistelu työläisten ja työtätekevien talonpoikien keskuudessa keskittyi pääasiassa tilanherrojen, tsarismin ja porvariston kukistamista, porvarillisen järjestelmän hävittämistä koskevien kysymysten ympärille. Nyt, proletariaatin diktatuurin oloissa, ei mielipidetaistelua käydä sellaisista kysymyksistä kuin Neuvostovallan kukistamisesta, neuvostojärjestelmän hävittämisestä, vaan Neuvostovallan elimien parantamista, niiden toiminnan parantamista koskevista kysymyksistä. Siinä on perinpohjainen ero.

Siinä ei ole mitään ihmeteltävää, että mielipide- taistelu sellaisista kysymyksistä kuin vallinneen järjestelmän vallankumouksellisesta hävittämisestä antoi menneisyydessä aihetta useampien keskenään kilpaillevien puolueiden ilmaantumiselle työväenluokan ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen sisällä. Nämä puolueet olivat: bolshevikkien puolue, menshevikkien puolue, eserräin puolue. Toisaalta on varsin helppo käsittää sekkin, että mielipidetaistelu nyt, proletariaatin diktatuurin oloissa, kun sen tarkoituksena ei ole valitsevan neuvostojärjestelmän hävittäminen, vaan sen parantaminen ja lujittaminen, ei anna maaperää useampien puolueiden olemassaololle työläisten ja maaseudun työtätekevien joukkojen keskuudessa.

Senpä takia ei yhden puolueen, kommunistien puolueen legaalisuus, tämän puolueen monopoliasema aiheuta suinkaan vastaväitteitä työläisten ja työtätekevien talonpoikain taholta, vaan päinvastoin sitä pidetään suorastaan välttämättömänä ja suotavana.

Meidän puolueemme asema ainoana legaalisena puolueena maassamme (kommunistisen puolueen monopoliasema) ei ole mitään keinotekoista eikä tahallisesti keksittyä. Sellaista asemaa ei voida luoda keinotekoisesti, hallinnollisten konstien y.m.s. avulla. Meidän puolueemme monopoliasema on syntynyt itse elämästä, muodostunut historiallisesti sen tuloksena, että eserrien ja menshevikkien puolueet kärsivät lopullisesti vararikon ja hävisivät näyttämöltä meidän oloissamme.

Mitä eserrien ja menshevikkien puolueet olivat aikaisemmin? Porvarillisen vaikutuksen johdattimia proletariaattiin. Mikä kultivoi ja piti pystyssä noita

puolueita vuoden 1917 lokakuuhun saakka? Porvaristoluokan ja loppukädessä porvarillisen vallan olemassaolo. Eikö olekin selvää, että porvariston kukistuessa piti hävitä myös näiden puolueiden olemassaolon perusteet?

Entä mitä näistä puolueista tuli vuoden 1917 lokakuun jälkeen? Niistä tuli kapitalismin takaisinpalauttamiseen ja proletariaatin vallan kukistamiseen pyrkiviä puolueita. Eikö ole selvää, että nämä puolueet joutuivat menettämään kaiken pohjan ja kaiken vaikutuksensa työläisten ja talonpoikaiston työtätekevien kerrosten keskuudessa?

Taistelu vaikutusvallasta työväenluokkaan kommunistien puolueen sekä eserrien ja menshevikkien puolueiden välillä ei ole eilen alkanutta taistelua. Sen alku on löydettävissä siitä hetkestä, jolloin ilmeni vallankumouksellisen joukkoliikkeen ensimmäisiä merkkejä Venäjällä, jo ennen vuotta 1905. Aikajakso vuodesta 1903 vuoden 1917 lokakuuhun saakka on ankaran mielipidetaistelun aikaa maamme työväenluokan keskuudessa, taistelukautta bolshevikkien sekä menshevikkien ja eserrien välillä vaikutusvallasta työväenluokan keskuudessa. Tämän aikajakson kuluessa Neuvostoliiton työväenluokka kävi kolmen vallankumouksen läpi. Näiden vallankumousten tullessa se kokeili ja tarkasti nämä puolueet, niiden kelvollisuuden proletaarista vallankumousta varten, niiden proletaarisen vallankumouksellisuuden. Ja sitten, tultaessa Lokakuun päiviin vuonna 1917, jolloin historia teki yhteenvedon koko menneestä vallankumoustaistelusta, jolloin historia punnitsi vaakalaudallaan työväenluokan keskuudessa taistelleiden puolueiden ominaispainon, —

Neuvostoliiton työväenluokka teki vihdoin lopullisen valintansa tunnustaen kommunistisen puolueen ainoaksi proletaariseksi puolueeksi.

Mistä johtuu, että työväenluokka valitsi kommunistisen puolueen? Eikö tosiasia ollut se, että bolševikit esimerkiksi Pietarin Neuvostossa olivat huhtikuussa 1917 mitättömänä vähemmistönä? Eikö tosiasia ollut se, että eserrillä ja menshevikeillä oli silloin Neuvostoissa valtava enemmistö? Eikö tosiasia ollut se, että Lokakuun päiviin tultaessa koko valtakoneisto ja kaikki pakotuskeinot olivat eserrien ja menshevikkien puolueiden käsissä, jotka olivat blokissa porvariston kanssa?

Se johtuu siitä, että kommunistinen puolue oli silloin sodan lopettamisen ja viipymättömän demokraattisen rauhan kannalla, kun taas eserrien ja menshevikkien puolueet vaativat „sodan viemistä voittoisaan loppuun saakka“, imperialistisen sodan jatkamista.

Se johtuu siitä, että kommunistinen puolue oli silloin Kerenskin hallituksen kukistamisen kannalla, porvariston vallan kukistamisen kannalla, tehtaiden, pankkien ja rautateiden kansallistamisen kannalla, kun taas menshevikkien ja eserrien puolueet taistelivat Kerenskin hallituksen puolesta ja puolustivat porvariston oikeuksia tehtaisiin, pankkeihin ja rautateihin.

Se johtuu siitä, että kommunistien puolue kannatti silloin tilanherrojen maiden viipymätöntä konfiskointia talonpoikain hyväksi, kun taas eserrien ja menshevikkien puolueet siirsivät kysymyksen ratkaisun Perustavaan kokoukseen, jonka kokoontumista ne vuorostaan lykkäsivät epämääräiseen aikaan.

Mitä ihmeteltävää siinä on, kun työläiset ja talonpoikaisköyhälistö tekivät vihdoin valintansa kommunistisen puolueen hyväksi?

Mitä ihmeteltävää siinä on, kun eserrien ja menshevikkien puolueet painuivat niin nopeasti pohjaan?

Siinä juuri on kommunistisen puolueen monopoli-
aseman lähde ja juuri sen tähden kommunistinen puolue tuli valtaan.

Myöhempi kausi, vuoden 1917 lokakuun jälkeinen kausi, kansalaissodan kausi, oli menshevikkien ja eserrien puolueiden lopullisen tuhoutumisen aikaa, bolshevikkien puolueen lopullisen voiton aikaa. Menshevikit ja eserrät itse helpottivat tuona kautena kommunistisen puolueen voittoa. Lokakuun kumouksen aikana lyötyjen ja pohjaan vajonneiden menshevikki- ja eserräpuolueiden sirpaleet alkoivat lyöttäytyä mukaan kulakkien vastavallankumouksellisiin kapinoihin, menivät blokkiin koltshakkilaisten ja denikiniläisten kanssa, ryhtyivät Ententen palvelukseen ja hautasivat lopullisesti itsensä työläisten ja talonpoikain silmissä. Muodostui sellainen tilanne, että eserrät ja menshevikit, jotka muuttuivat porvarillisista vallankumouksellisista porvarillisiksi vastavallankumoukselliseksi, autoivat Ententeä kuristamaan uutta Venäjää, Neuvosto-Venäjää, kun taas bolshevikkien puolue, yhdistäen ympärilleen kaiken sen, mikä oli elinvoimaista ja vallankumouksellista, nostatti yhä uusia ja uusia työläisten ja talonpoikain osastoja taisteluun sosialistisen isänmaan puolesta, taisteluun Ententeä vastaan.

On aivan luonnollista, että kommunistien voiton tuona kautena oli johdettava ja se todellisuudessa

johtikin eserrien ja menshevikkien täydelliseen tappioon. Mitä ihmettelemistä siinä on, jos kommunistinen puolue kaiken tämän jälkeen tuli työväenluokan ja talonpoikaisköyhälistön ainoaksi puolueeksi?

Näin meillä on syntynyt kommunistisen puolueen monopoliasema ainoana legaalisena puolueena maassa.

Te puhutte mielipidetaistelusta työläisten ja talonpoikain keskuudessa nyt, proletariaatin diktatuurin oloissa. Minä jo sanoin, että mielipidetaistelua on ja tulee olemaan, että ilman sitä on mahdotonta päästä eteenpäin. Mutta työläisten keskuudessa nykyoloissa ei käydä mielipidetaistelua periaatteellisen kysymyksen ympärillä neuvostojärjestelmän kukistamisesta, vaan Neuvostojen parantamista koskevista käytännöllisistä kysymyksistä, neuvostoelimien virheiden korjaamisesta ja siis Neuvostovallan lujittamisesta. On täysin ymmärrettävää, että sellainen mielipidetaistelu voi vain lujittaa ja kehittää täydellisemmäksi kommunistista puoluetta. On täysin ymmärrettävää, että sellainen mielipidetaistelu voi vain lujittaa kommunistisen puolueen monopolia. On täysin ymmärrettävää, että sellainen mielipidetaistelu ei voi luoda maaperää toisten puolueiden muodostumiselle työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston uumessa.

5:s KYSYMYS. Voitteko sanoa meille lyhyesti, mitkä ovat tärkeimmät erimielisyydet Teidän ja Trotskin välillä?

VASTAUS. Ennen kaikkea minun on sanottava, että erimielisyydet Trotskin kanssa eivät ole henkilökohtaisia erimielisyyksiä. Jos erimielisyydet olisivat luon-

teeltaan henkilökohtaisia, niin ei puolue käsittelisi tätä asiaa tuntiakaan, sillä puolue ei pidä siitä, että yksityiset henkilöt työntyvät esiin.

Puhe on nähtävästi erimielisyyksistä puoleessa. Niin olen tämän kysymyksen käsittänyt. Kyllä, puolueessa on näitä erimielisyyksiä. Näiden erimielisyyksien luonteesta ovat melko yksityiskohtaisesti kertoneet äskettäin selostuksissaan Rykov Moskovassa ja Buharin Leningradissa. Nämä selostukset on julkaistu. Siihen, mitä näissä selostuksissa on sanottu erimielisyyksistä, ei minulla ole mitään lisättävää. Ellei teillä ole näitä asiakirjoja, voin hankkia ne teille. (Edustajisto sanoo, että sillä on nämä asiakirjat.)

Eräs edustajiston jäsenistä. Palattuamme meiltä kysytään näistä erimielisyyksistä, mutta meillä ei ole kaikkia asiakirjoja. Meillä ei ole esimerkiksi „83:n ohjelmaa“.

Stalin. Minä en ole tuota „ohjelmaa“ allekirjoittanut. Minulla ei ole oikeutta määrätä vieraista asiakirjoista. (Naurua.)

6:s KYSYMYS. Kapitalistisissa maissa tuotannon kehittämisen tärkeimpänä kannustimena on toivo saada voittoa. Tätä kannustinta ei Neuvostoliitossa suhteellisesti tietenkään ole olemassa. Mikä korvaa sen, ja kuinka tehokas Teidän mielestänne tämä korvaaja on? Voiko se olla pysyväinen?

VASTAUS. Se pitää paikkansa, että kapitalistisen talouden tärkeimpänä eteenpäinviejänä on voiton hankkiminen. Totta on myöskin se, että voiton hankkiminen ei ole meidän sosialistisen teollisuutemme

tarkoituspäivänä eikä eteenpäinviejänä. Mikä sitten, mikä siinä tapauksessa on teollisuutemme eteenpäinviejänä?

Ennen kaikkea se seikka, että tehtaot meillä kuuluvat koko kansalle eikä kapitalisteille, että tehtaot eivät johda kapitalistien käsikyläiset, vaan työväenluokan edustajat. Tietoisuus siitä, että työläiset eivät tee työtä kapitalistin hyväksi, vaan oman valtionsa hyväksi, oman luokkansa hyväksi, — tietoisuus siitä on valtavana eteenpäinvievänä voimana teollisuutemme kasvussa ja täydellistymisessä.

On sanottava, että valtava enemmistö tehtaiden johtajista meillä on työläisiä, jotka Korkein Kansantalouselämä neuvosto nimittää tehtävänsä sopien asiasta ammattiliittojen kanssa, eikä yksikään johtajista voi jäädä toimeensa vastoin työläisten tai asianomaisten ammattiliittojen tahtoa.

Edelleen on sanottava, että jokaisessa tehtaassa on oma tehdaskomiteansa, jonka työläiset valitsevat ja joka valvoo tuotantolaitoksen hallinnon toimintaa.

Lopuksi on sanottava, että jokaisessa teollisuuslaitoksessa toimivat työläisten tuotannolliset neuvottelukokoukset, joihin osallistuvat kaikki kyseessäolevan tuotantolaitoksen työläiset ja joissa työläiset tarkastavat laitoksen johtajan kaikkea toimintaa, käsittelevät tehdashallinnon työsuunnitelman, osoittavat virheet ja epäkohdat ja heillä on mahdollisuus korjata nuo epäkohdat ammattiliittojen kautta, puolueen kautta, Neuvostovallan elimien kautta.

Ei ole vaikeata käsittää, että kaikki nämä seikat muuttavat perinpohjin sekä työläisten aseman että

koko järjestyksen tuotantolaitoksessa. Kun työläinen kapitalismin oloissa pitää tehdasta vieraalle kuuluvana ja vieraana omaisuutena tahi jopa vankilana, niin neuvostojärjestelmän oloissa työläinen ei enää pidä tehdasta vankilana, vaan hänelle läheisenä ja omana asiana, jonka kehittämistä ja parantamista vaatii hänen oma etunsa.

Tuskinpa tarvinnee todistella, että tämä työläisten uusi suhde tehtaaseen, tuotantolaitokseen, tämä työläisten läheisyyden tunne tuotantolaitosta kohtaan on koko teollisuutemme mitä voimakkaimpia eteenpäinviejiä.

Tällä seikalla onkin selitettävissä se tosiasia, että keksijäin lukumäärä tuotantotekniikan alalla ja teollisuuden järjestäjäin lukumäärä työläisten keskuudesta kasvaa päivä päivältä.

Toiseksi se seikka, että teollisuudesta karttuvat tulot meillä eivät mene yksilöiden rikastumiseen, vaan ne käytetään teollisuuden edelleen laajentamiseen, työväenluokan aineellisen ja kulttuuritason parantamiseen, sekä työläisille että talonpojille välttämättömien teollisuustavarain hintojen alentamiseen, s.o. taaskin työtätekevien joukkojen aineellisen aseman parantamiseen.

Kapitalisti ei voi käyttää tulojaan työväenluokan hyvinvoinnin kohottamiseen. Hän elää saadakseen voittoa. Muuten hän ei olisikaan kapitalisti. Hän pusertaa voittoa kartuttaakseen yhä lisäpääomaa ja viedäkseen sitä vähemmänkehittyneisiin maihin uusien, entistä suurempien voittojen saamista varten. Näin pääomat virtaavat Pohjois-Amerikasta Kiinaan, Indonesiaan, Etelä-Amerikkaan ja Eurooppaan, Rans-

kasta — Ranskan siirtomaihin, Englannista — Englannin siirtomaihin.

Meillä on asia toisin, sillä me emme harjoita emmekä hyväksy siirtomaapolitiikkaa. Meillä teollisuudesta saatavat tulot jäävät omaan maahan teollisuuden edelleen laajentamista varten, työläisten aseman parantamista varten, kotimaisten markkinain, siinä luvussa myöskin talonpoikaismarkkinain vastaanottokyvyn suurentamista varten teollisuustavarain hintojen alentamisen avulla. Suunnilleen 10 prosenttia teollisuuden voitoista menee meillä työväenluokan olojen parantamiseen. 13 prosenttia työläisten rahapalkan määrästä menee meillä työväenluokan vakuuttamiseen valtion kustannuksella. Vissi osa tuloista (en voi nyt sanoa, kuinka suuri osa nimenomaan) menee kulttuuritarkoituksiin, tehdasoppilaskunnalle ja työläisten lomiin. Verrattain huomattava osa näistä tuloista (taaskaan en voi sanoa, kuinka suuri osa nimenomaan) menee työläisten rahapalkan kohottamiseen. Loppuosa teollisuuden tuloista käytetään teollisuuden edelleen laajentamiseen, vanhojen tehtaiden korjaamiseen, uusien tehtaiden rakentamiseen ja vihdoin teollisuustavarain hintojen alentamiseen.

Näiden seikkain valtava merkitys koko teollisuudellemme on siinä, että:

a) ne helpottavat maatalouden lähentämistä teollisuuteen sekä kaupungin ja maaseudun välisten vastakohtaisuuksien poistamista;

b) ne edistävät kotimaisten, sekä kaupungin että maaseudun markkinain vastaanottokyvyn suurentamista, laskien siten herkeämättä kasvavan pohjan teollisuuden jatkuvalla kehittämiselle.

Kolmanneksi se seikka, että teollisuuden kansallistaminen helpottaa koko teollisuustalouden suunnitelmallista hoitamista kokonaisuudessaan.

Ovatko nämä teollisuutemme kannustimet ja eteenpäinviejät vakituksia tekijöitä? Voivatko ne olla vakituisesti vaikuttavia tekijöitä? Kyllä, ne ovat ehdottomasti vakituisesti vaikuttavia kannustimia ja eteenpäinviejiä. Ja mitä enemmän teollisuutemme kehittyy, sitä enemmän tulee lisääntymään näiden tekijäin voima ja merkitys.

7:s KYSYMYKSI. Missä määrin Neuvostoliitto voi olla yhteistoiminnassa muiden maiden kapitalistisen teollisuuden kanssa?

Onko sellaiselle yhteistoiminnalle olemassa määrätty raja, vai onko se vain kokeilua sen seikan selville saamiseksi, millä alalla ja minkälainen yhteistoiminta on mahdollista ja millä ei?

VASTAUS. Kysymys on nähtävästi väliaikaisista sopimuksista kapitalististen valtioiden kanssa teollisuuden alalla, kaupan alalla ja ehkä myöskin diplomaattisten suhteiden alalla.

Luulen, että kahden vastakkaisen järjestelmän — kapitalistisen järjestelmän ja sosialistisen järjestelmän — olemassaolo ei sulje pois sellaisia sopimuksia. Luulen, että sellaiset sopimukset ovat mahdollisia ja tarkoituksenmukaisia rauhallisen kehityksen oloissa.

Vienti ja tuonti ovat sopivin perusta sellaisille sopimuksille. Me tarvitsemme: konekalustoa, raaka-aineita (esimerkiksi puuvillaa), puolivalmisteita

(metallista y.m.), ja kapitalistien pitää saada näitä tavaroita myydyksi. Siinä on pohja sopimuksia varten. Kapitalistit tarvitsevat: naftaa, puutavaraa, viljatuotteita, ja meidän on saatava näitä tavaroita myydyksi. Siinä on pohja sopimuksia varten. Me tarvitsemme luottoa, kapitalistit tarvitsevat hyviä korkoja tästä luotosta. Siinä on vielä pohja sopimuksia varten nyt jo luoton alalla, ja sitä paitsi on tunnettua, että neuvostoelimet ovat täsmällisimpiä maksajia luoton alalla.

Samaa voidaan sanoa diplomatian alasta. Me harjoitamme rauhanpolitiikkaa ja olemme valmiit allekirjoittamaan porvarillisten valtioiden kanssa keskinäisiä hyökkäämättömyyssopimuksia. Me harjoitamme rauhanpolitiikkaa ja olemme valmiit tekemään aseistariisumissopimuksen aina vakinaisten armeijain täydelliseen hävittämiseen saakka, minkä me olemme julistaneet koko maailmalle jo Genovan konferenssissa³⁸. Siinä on pohja sopimuksia varten diplomatian alalla.

Entä näiden sopimusten rajat? Niitä rajoittaa kahden järjestelmän vastakkaisuus, joiden välillä käy kilpailu, taistelu. Näiden kahden järjestelmän sallimissa puitteissa, mutta vain näissä puitteissa, ovat sopimukset täysin mahdollisia. Siitä on osoituksena Saksan, Italian, Japanin y.m. maiden kanssa solmittujen sopimusten antama kokemus.

Ovatko nämä sopimukset vain kokeilua vai voivatko ne olla enemmän tai vähemmän kestävävä laatua? Se ei riipu yksin meistä, se riippuu myöskin sopimuskumppaneistamme. Se riippuu yleisestä tilanteesta. Sota voi kääntää ylösalaisin kaikki ja

kaikenlaiset sopimukset. Se riippuu vihdoin sopimusehdoista. Me emme voi suostua orjuuttaviin ehtoihin. Meillä on olemassa sopimus Harrimanin kanssa, joka harjoittaa teollisuutta Gruusian mangaanikaivoksilla. Sopimus on solmittu 20 vuodeksi. Kuten näette, ei määräaika ole mikään lyhyt. Meillä on sopimus myöskin Lena-Goldfields-yhtiön kanssa, joka hankkii kultaa Siperiassa. Sopimus on solmittu 30 vuodeksi, — siis vieläkin pitemmäksi ajaksi. Ja vihdoin meillä on sopimus Japanin kanssa Sahalinin naftalähteiden ja hiilikaivosten käyttämisestä.

Me haluaisimme, että nämä sopimukset olisivat enemmän tai vähemmän kestäväää laatua. Mutta se ei tietenkään riipu yksistään meistä, vaan myöskin sopimuskumppaneistamme.

8:s KYSYMYS. Mitkä ovat Venäjän peruseroavaisuudet kapitalistisista valtioista sen politiikassa vähemmistökansallisuuksien suhteen?

VASTAUS. Kysymys on nähtävästi niistä Neuvostoliiton kansallisuuksista, joita tsarismi ja venäläiset riistäjäluokat ennen sortivat ja joilla ei ollut omaa valtiotaan.

Peruseroavaisuus on se, että kapitalistisissa valtioissa on olemassa kansallisuussorto ja kansallinen orjuutus, mutta meillä Neuvostoliitossa on kumpikin hävitetty perinpohjin.

Siellä, kapitalistisissa valtioissa, on ensimmäisen luokan kansakuntien, etuoikeutettujen kansakuntien, „valtiollisten“ kansakuntien, ohella toisen luokan kansakuntia, „valtiottomia“ kansakuntia, vajaa oikeudellisia kansakuntia, joilta on riistetty yhdet tai toi-

set oikeudet, ennen kaikkea valtiolliset oikeudet. Meillä Neuvostoliitossa päinvastoin on hävitetty pois kaikki nämä kansallisen eriarvoisuuden ja kansallisuussorron attribuutit. Meillä ovat kaikki kansakunnat tasa-arvoisia ja suvereenisia, sillä entisen hallitsevan isovenäläisen kansakunnan kansalliset ja valtiolliset etuoikeudet on hävitetty.

Kysymys ei ole tietenkään kansallisuuksien tasa-arvoisuuden julistuksista. Kaikilla porvarillisilla ja sosialidemokraattisilla puolueilla on paljonkin julistuksia kansojen tasa-arvoisuudesta. Mitä arvoa on julistuksilla, ellei niitä käytännössä toteuteta? Kysymys on siitä, että on hävitettävä ne luokat, jotka ovat kansallisuussorron levittäjiä, luoja ja harjoittajia. Sellaisia luokkia olivat meillä tilanherrat ja kapitalistit. Me olemme kukistaneet nämä luokat ja tehneet siten kansallisuussorron mahdottomaksi. Ja juuri siksi, että me olemme kukistaneet nuo luokat, on meillä tullut mahdolliseksi todellinen kansallinen tasa-arvoisuus.

Tätä meillä sanotaankin kansakuntien itsemääräämisäätteen toteuttamiseksi aina eroamiseen saakka. Juuri siksi, että me olemme toteuttaneet kansakuntien itsemääräämisoikeuden, juuri siksi meidän on onnistunut kitkeä pois keskinäinen epäluottamus Neuvostoliiton eri kansakuntien työtätekevien joukkojen väliltä ja yhdistää kansakunnat vapaaehtoisuuden pohjalla yhdeksi liittovaltioksi. Nykyinen Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto on kansallisuuspolitiikkamme tulos ja ilmaus Neuvostoliiton kansakuntien vapaaehtoisesta liittoutumisesta yhdeksi liittovaltioksi.

Tuskin tarvinnee todistella sitä, että kapitalistisissa maissa ei voida ajatellakaan tällaista politiikkaa kansallisuuskysymyksessä, sillä siellä ovat yhä vielä vallassa kapitalistit, jotka ovat kansallisen sortopoliitiikan luoja ja harjoittajia.

Ei voida olla panematta merkille esimerkiksi sitä seikkaa, että Neuvostoliiton korkeimman valtaelimen, Neuvostojen Toimeenpanevan Keskuskomitean, johdossa ei ehdottomasti ole venäläinen puheenjohtaja, vaan kuusi puheenjohtajaa niiden kuuden liittotasavallan luvun mukaan, jotka ovat yhtyneet Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitoksi. Heistä on yksi venäläinen (Kalinin), toinen ukrainalainen (Petrovski), kolmas bielovenäläinen (Tshervjakov), neljäs azerbaidzhanilainen (Musabekov), viides turkmeeni (Aitakov) ja kuudes uzbekki (Faizulla Hodzhajev). Tämä tosiasia on yksi kansallisuuspolitiikkamme selviä ilmauksia. Sanomattakin on selvää, että yksikään porvarillinen tasavalta, niin demokraattinen kuin se olisikin, ei suostuisi sellaiseen. Ja kuitenkin tämä askel on meille itsestään selvä asia, joka johtuu koko kansallisuuksien tasa-arvoisuuden politiikastamme.

9:s KYSYMYS. Amerikan työväenjohtajat puolustelevat taisteluaan kommunisteja vastaan kahdella seikalla:

1) kommunistit hajoittavat työväenliikettä ryhmätaistelullaan liittojen sisällä sekä hyökkäilemällä ammattiliittojen epäradikaalisia toimihenkilöitä vastaan;

2) amerikkalaiset kommunistit saavat määräyksiä Moskovasta, ja sen takia he eivät voi olla hyviä

ammattiliittotoimitsijoita, koska heidän lojaalisuutensa ulkomaalaista järjestöä kohtaan on suurempi kuin heidän lojaalisuutensa omaa ammattiliittoaan kohtaan.

Kuinka tämä vaikeus on poistettavissa niin, että amerikkalaiset kommunistit voisivat tehdä yhteistyötä Amerikan työväenliikkeen muiden osastojen kanssa?

VASTAUS. Mielestäni Amerikan työväenjohtajien yritykset puolustella taisteluaan kommunisteja vastaan eivät kestä minkäänlaista arvostelua. Kukaan ei vielä ole todistanut eikä voi todistaa sitä, että kommunistit hajoittavat työväenliikettä. Mutta sen sijaan on katsottava täysin todistetuksi se, että kommunistit ovat työväenliikkeen uskollisimpia ja rohkeimpia taistelijoita koko maailmassa, niin myöskin Amerikassa.

Eikö se ole tosiasia, että työläisten lakkojen ja mielenosoitusten aikana kommunistit ovat työväenluokan eturiveissä ottaen vastaan kapitalistien ensi iskut, kun taas reformistiset työväenjohtajat tuona aikana piiloutuvat kapitalistien takapihoille? Kuinka kommunistit voisivat olla arvostelematta reformististen työväenjohtajien arkuutta ja taantumuksellisuutta? Eikö ole selvää, että sellainen arvostelu voi vain elvyttää ja lujittaa työväenliikettä?

Tosin sellainen arvostelu horjuttaa taantumuksellisten työväenjohtajien arvovaltaa. Mutta mitä kummaa siinä on? Vastatkoot taantumukselliset työväenjohtajat siihen vasta-arvostelulla eikä ajamalla kommunisteja pois ammattiliitoista.

Olen sitä mieltä, että Amerikan työväenliike, jos se tahtoo elää ja kehittyä edelleen, ei voi välttää mielipiteiden ja suuntien välistä taistelua ammattiliittojen sisällä. Olen sitä mieltä, että mielipide- ja suuntataistelu ammattiliitoissa, taantumuksellisten johtajain arvostelu j.n.e. tulevat voimistumaan yhä enemmän, vastustakoot reformistiset työväenjohtajat sitä kuinka tahansa. Mutta Amerikan työväenluokalle tällainen mielipidetaistelu ja tällainen arvostelu on ehdottoman välttämätöntä, jotta se voisi tehdä valintansa eri suuntien välillä ja itsenäistyä vihdoinkin itsenäiseksi järjestyneeksi voimaksi Amerikan yhteiskunnassa.

Amerikan reformistijohtajain valitukset kommunistien suhteen todistavat vain sitä, etteivät he ole varmoja asiansa oikeellisuudesta eivätkä tunne asemaansa kestäväksi. Juuri siksi he pelkäävätkin arvostelua kuin ruttoa. Huomiota tässä ansaitsee se, että amerikkalaiset työväenjohtajat, kuten huomaamme, vastustavat kaikkein alkeellisintakin demokratiaa jyrkemmin kuin monet porvareista samaisessa Amerikas-a.

Kokonaan väärä on väite, että Amerikan kommunistit työskentelevät „Moskovan määräysten mukaan“. Te ette löydä maailmassa missään sellaisia kommunisteja, jotka suostuisivat toimimaan ulkoatulleiden „määräysten mukaan“, vastoin vakaumustaan, vastoin tahtoaan, vastoin tilanteen käskyjä. Eivätkä sellaiset kommunistit, jos niitä jossain olisi-kin, olisi rovonkaan arvoisia.

Kommunistit ovat kaikkein rohkeinta ja uskaliainta väkeä, he käyvät taistelua kokonaista vihollismerta

vastaan. Kommunistien arvo muuten onkin juuri siinä, että he osaavat puolustaa vakaumuksiaan. Siksi on kummallista puhua amerikkalaisista kommunisteista muka henkilöinä, joilla ei ole omaa vakaumustaan ja jotka kykenevät toimimaan vain ulkoatulevien „määräysten mukaan“.

Työväenjohtajain väitteessä on totta ainoastaan yksi seikka, nimittäin se, että Amerikan kommunistit kuuluvat kommunistien kansainväliseen järjestöön ja neuvottelevat aika ajoittain tämän järjestön keskuselimen kanssa yksistä tai toisista kysymyksistä. Mutta mitä pahaa siinä on? Vai ovatko Amerikan työväenjohtajat sitten kansainvälisen työväenkeskukseen järjestämistä vastaan? Tosin he eivät kuulu Amsterdamin yhtymään³⁹. Mutta he eivät pysyttele syrjässä siitä sen takia, että he vastustaisivat kansainvälistä työväenkeskusta, vaan sen takia, että he pitävät Amsterdamia liian vasemmistolaisena järjestönä. (N a u r u a.)

Miksi kapitalistit voivat järjestyä kansainvälisessä mitassa, mutta työväenluokalla tai sen osalla ei saisi olla kansainvälistä järjestöä?

Eikö ole selvää, että Green ja hänen ystävänsä Amerikan työfederatiossa⁴⁰ parhaavat Amerikan kommunisteja toistaen orjamaisesti kapitalistien sepittämiä satuja „Moskovan määräyksistä“?

On ihmisiä, jotka luulevat, että Kommunistisen Internationalen jäsenet Moskovassa eivät muuta teekään kuin istuvat ja kirjoittelevat toimintaohjeita kaikkiin maihin. Koska Kominterniin kuuluvia maita on enemmän kuin 60, niin voitte kuvitella Kominternin jäsenten asemaa, jotka eivät nuku, eivät syö

eivätkä muuta tee kuin istuvat ja kirjoittavat yötä päivää toimintaohjeita näille maille. (Naurua.) Ja tuolla huvittavalla tarinalla Amerikan työväenjohtajat luulevat voivansa peittää kommunistipelkoaan ja hämätä sen tosiasian, että kommunistit ovat kaikkein rohkeimpia ja kaikkein uskollisimpia Amerikan työväenluokan toimitsijoita!

Edustajisto tiedustelee ulospääsyä sellaisesta tilanteesta. Luulen, että siitä on vain yksi ulospääsy: on sallittava mielipide- ja suuntataistelu Amerikan ammattiliitoissa, heitettävä syrjään taantumuksellinen politiikka, kommunistien ammattiliitoista erottamisen politiikka, ja Amerikan työväenluokalle on annettava mahdollisuus tehdä vapaa valinta näiden suuntien välillä, sillä Amerikassa ei ole vielä ollut omaa Lokakuun vallankumoustaan eikä siellä ole työläisillä ollut vielä mahdollisuutta tehdä lopullista valintaa eri suuntien välillä ammattiliitoissa.

10:s KYSYMYS. Lähetetäänkö nykyisin Amerikkaan rahaa Amerikan kommunistisen puolueen tai kommunistisen lehden „The Daily Workerin“ tukemiseksi?

Jos ei lähetetä, niin paljonko Amerikan kommunistit maksavat III Internationaalelle vuosittain jäsenmaksuja?

VASTAUS. Jos on puhe Amerikan kommunistisen puolueen ja III Internationalen välisistä suhteista, niin minun on sanottava, että Amerikan kommunistisen puolueen on Kommunistisen Internationalen osana kaiketi suoritettava jäsenmaksuja Kominternille,

samoin kuin Komintern kansainvälisen kommunistisen liikkeen keskuksena nähtävästi antaa voimiensa mukaista apua Amerikan kommunistiselle puolueelle, milloin katsoo sen tarpeelliseksi. Mielestäni ei siinä ole mitään ihmeteltävää eikä tavatonta.

Jos taas on puhe Amerikan kommunistisen puolueen ja Neuvostoliiton kommunistisen puolueen välisistä suhteista, niin minun on ilmoitettava, että en tiedä ainoatakaan tapausta, jolloin Amerikan kommunistisen puolueen edustajat olisivat pyytäneet avustusta Neuvostoliiton kommunistiselta puolueelta. Te voitte pitää sitä merkillisenä, mutta se on tosiasia, mikä osoittaa Amerikan kommunistien olevan liiankin turhantarkkoja.

Mutta miten kävisi, jos Amerikan kommunistinen puolue pyytäisi avustusta Neuvostoliiton kommunistiselta puolueelta? Luulen, että Neuvostoliiton kommunistinen puolue antaisi sille apua voimiensa mukaan. Tosiaan, mitä arvoa olisi sellaisella kommunistisella puolueella, ja sitä paitsi vallassaolevalla puolueella, joka kieltäytyisi antamasta voimiensa mukaista apua toisen maan kommunistiselle puolueelle, joka on kapitalismin ikeen alaisena? Sanoisin, ettei sellainen kommunistinen puolue olisi minkään arvoinen.

Olettakaamme, että Amerikan työväenluokka on noussut valtaan kukistettuaan porvaristonsa; olettaakamme, että jonkun toisen maan työväenluokka pyytäisi voimien mukaista aineellista avustusta Amerikan työväenluokalta, joka on saavuttanut voiton valtavassa taistelussaan kapitalismia vastaan, — voisiko Amerikan työväenluokka kieltäytyä antamasta

sellaista apua? Mielestäni se häpäisisi itsensä, jos se ei empimättä antaisi apua.

11:s KYSYMYS. Me tiedämme, että muutamat hyvät kommunistit eivät hyväksy täydellisesti kommunistisen puolueen vaatimusta, että kaikki uudet jäsenet olisivat ateisteja, sillä taantumuksellinen papisto on nykyään jo nujerrettu. Voisiko kommunistinen puolue tulevaisuudessa olla neutraali, puolueeton uskontoon nähden, joka kannattaisi tiedettä kokonaisuudessaan eikä vastustaisi kommunismia?

Voisitteko te tulevaisuudessa sallia puolueen jäsenten pysyä uskonnollisissa vakaumuksissaan, jos nämä eivät olisi ristiriidassa puoluelojaalisuuden kanssa?

VASTAUS. Tässä kysymyksessä on eräitä epä-tarkkuuksia.

Ensiksikään en tunne sellaisia „hyviä kommunisteja“, joista edustajisto tässä puhuu. Tuskinpa sellaisia kommunisteja on yleensä olemassakaan.

Toiseksi minun on ilmoitettava, että muodollisesti ottaen meillä ei ole sellaisia ehtoja puolueeseen jäseneksi ottamisessa, että puolueen kandidaattijäseneltä ehdottomasti vaadittaisiin ateismia. Meidän ehtomme puolueeseen ottamiseksi ovat: puolueen ohjelman ja sääntöjen tunnustaminen, ehdoton alistuminen puolueen ja sen elimien päätöksiin, jäsenmaksut, kuuluminen puolueen johonkin järjestöön.

Eräs edustajiston jäsenistä. Olen lukenut usein, että puolueesta erotetaan jäseniä sen takia, että nämä uskovat jumalaan.

Stalin. Voin vain toistaa sen, mitä jo sanoin puolueeseen ottamisen ehdoista. Muita ehtoja ei meillä ole.

Merkitseekö se sitä, että puolue on neutraali uskontoon nähden? Ei, ei merkitse. Me teemme ja tulemme tekemään propagandaa uskonnollisia ennakkoluuloja vastaan. Maamme lainsäädäntö on sellainen, että jokaisella kansalaisella on oikeus tunnustaa mitä uskontoa tahansa. Se on jokaisen omantunnon asia. Juuri sen vuoksi me olemmekin suorittaneet kirkon erottamisen valtiosta. Mutta erottaessamme kirkon valtiosta ja julistaessamme uskonnonvapauden me olemme samalla säilyttäneet jokaiselle kansalaiselle oikeuden taistella vakuuttamisen keinoilla, propagandan ja agitation avulla jotakin uskontoa vastaan ja kaikkia uskontoja vastaan yleensä. Puolue ei voi olla neutraalinen uskontoon nähden, ja se käy uskonnonvastaista propagandaa kaikkia ja kaikenlaisia uskonnollisia ennakkoluuloja vastaan, sillä puolue on tieteen kannalla, mutta uskonnolliset ennakkoluulot käyvät tiedettä vastaan, sillä jokainen uskonto on jotakin aivan vastakkaista kuin tiede. Sellaiset tapaukset, joita sattuu Amerikassa, missä äskettäin tuomittiin darvinisteja⁴¹, ovat meillä mahdottomia, koska puolue politiikassaan kannattaa kaikin voimin tiedettä.

Puolue ei voi olla neutraalinen uskonnollisiin ennakkoluuloihin nähden, ja se tulee harjoittamaan propagandaa näitä ennakkoluuloja vastaan, koska se on yksi varmoja keinoja taantumuksellisen papiston vaikutuksen murtamiseksi, joka papisto tukee riistäjäluokkia ja saarnaa kuuliaisuutta näitä luokkia kohtaan.

Puolue ei voi olla neutraalisena uskonnollisten ennakkoluulojen levittäjiin nähden, taantumukselliseen papistoon nähden, joka myrkyttää työtätekevien joukkojen tietoisuutta.

Olemmeko me nujertaneet taantumuksellisen papiston? Kyllä, olemme. Paha vain, ettei sitä ole vielä kokonaan hävitetty. Uskonnonvastainen propaganda on se keino, jonka tehtävänä on viedä loppuun taantumuksellisen papiston likvidoiminen. On tapauksia, että joku puolueen jäsenistä toisinaan häiritsee uskonnonvastaisen propagandan tarmokasta kehittämistä. Jos sellaisia puolueen jäseniä erotetaan puolueesta, niin se on oikein hyvä, sillä sellaisilla „kommunisteilla“ ei ole sijaa puolueemme riveissä.

12:s KYSYMYS. Voitteko Te luonnehtia meille lyhyesti tulevaisuuden yhteiskuntaa, jota kommunistit koettaa luoda?

VASTAUS. Kommunistisen yhteiskunnan yleinen luonnekuva on annettu Marxin, Engelsin ja Leninin teoksissa.

Jos kommunistisesta yhteiskunnasta annetaan lyhyt anatoominen rakenneselitys, niin se on sellainen yhteiskunta: a) jossa ei tule olemaan työ- ja tuotantovälineiden yksityisomistusta, vaan tulee olemaan niiden yhteiskunnallinen, kollektiivinen omistus; b) jossa ei tule olemaan luokkia eikä valtiovaltaa, vaan tulee olemaan teollisuuden ja maatalouden uurastajia, jotka taloudellisesti hoitavat asioitaan työtätekevien vapaana yhteenliittymänä; c) jossa suunnitelman mukaan järjestetty kansantalous tulee

nojautumaan korkeimmalle kehittyneeseen tekniikkaan sekä teollisuuden että maatalouden alalla; d) jossa ei tule olemaan vastakohtaisuutta kaupungin ja maaseudun välillä, teollisuuden ja maatalouden välillä; e) jossa tuotteet tullaan jakamaan vanhojen ranskalaisten kommunistien periaatteen mukaan: „jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan“; f) jossa tieteellä ja taiteella tulee olemaan kyllin suotuisat ehdot kehittyäkseen täyteen kukoistukseen; g) jossa persoonallisuus, vapaana leipähuolista ja pakosta olla „maailman mahtavien“ mieliksi, tulee todella vapaaksi.

J.n.e. y.m.s.

Selvää on, että me olemme vielä kaukana sellaisesta yhteiskunnasta.

Mitä tulee kommunistisen yhteiskunnan täydelliselle voitolle välttämättömiin kansainvälisiin ehtoihin, niin ne tulevat muodostumaan ja kättumaan sitä mukaa kuin karttuvat vallankumoukselliset kriisit ja työväenluokan vallankumoukselliset purkaukset kapitalistisissa maissa.

Asiaa ei pidä käsittää niin, että yhden maan tai muutamien maiden työväenluokka tulee kulkemaan sosialismiin tai jopa kommunismiin ja muiden maiden kapitalistit tulevat katselemaan sitä välinpitämättöminä ja istumaan kädet ristissä. Sitä vähemmän voidaan käsittää asiaa niin, että työväenluokka kapitalistisissa maissa suostuu pelkästään syrjästä katsojana seuraamaan sosialismin voittoisaa kehitystä yhdessä tai toisessa maassa. Todellisuudessa kapitalistit tulevat tekemään kaikkensa kuristaakseen nämä maat. Todellisuudessa jokaista vakavaa askelta sosia-

lismia kohti ja etenkin kommunismia kohti yhdessä tai toisessa maassa tulee kiertämättä seuraamaan kapitalististen maiden työväenluokan hillitön pyrkimys vallan ja sosialismin valtaamiseen näissä maissa.

Näin muodoin kansainvälisen vallankumouksen ja kansainvälisen taantumuksen edelleen kehittyessä tulee muodostumaan kaksi keskusta maailman mitassa: sosialistinen keskus, joka vetää puoleensa sosialismiin suuntautuvia maita, ja kapitalistinen keskus, joka vetää puoleensa kapitalismiin suuntautuvia maita. Näiden kahden leirin taistelu ratkaisee kapitalismin ja sosialismin kohtalon koko maailmassa.

II

TOVERI STALININ KYSYMYKSET JA EDUSTAJISTON JÄSENTEN VASTAUKSET

Stalin. Ellei edustajisto ole kovin väsynyt, niin pyytäisin lupaa saada vuorostani tehdä sille muutamia kysymyksiä. (Edustajisto ilmaisee suostumuksensa.)

1:nen KYSYMYYS. Mistä johtuu, että ammatillisesti järjestyneiden työläisten prosenttimäärä Amerikassa on niin pieni?

Tietääkseni teillä siellä on noin 17 miljoonaa teollisuustyöläistä. (Edustajiston jäsenet selittävät, että on 18—19 miljoonaa teollisuustyöläistä.) Järjestyneitä on kai noin 3 miljoonaa. (Edustajiston jäsenet selittävät, että Amerikan työfederatioon kuu-

luu noin 3 miljoonaa järjestynyttä työläistä ja sitä paitsi muissa liitoissa on järjestyneitä työläisiä puolisen miljoonaa, siis yhteensä on 3½ miljoonaa järjestynyttä työläistä.) Minun persoonallinen käsitykseni on se, että tämä ammatillisesti järjestyneiden työläisten prosenttimäärä on varsin vähäinen. Meillä Neuvostoliitossa on ammattiliittoihin järjestynyt 90 prosenttia maan kaikista proletareista. Haluaisin kysyä edustajistolta, pitääkö se myönteisenä seikkana tätä työläisten suhteellisen vähäistä ammattiliittoihin järjestyneisyyttä? Eikö edustajisto ole sitä mieltä, että tämä tosiasia puhuu Amerikan proletariaatin heikkoudesta, sen aseiden heikkoudesta taistelussa kapitalisteja vastaan taloudellisella alalla?

Brophy. Ammattiliittojen vähäinen jäsenmäärä ei johdu siitä epäonnistuneesta taktiikasta, jota on ammatillisissa järjestöissä, vaan yleisistä taloudellisista oloista maassa, jotka eivät kannusta koko työläisjoukkoa järjestäytymään ja jotka, näiden taloudellisten olojen suotuisuuden vuoksi, supistavat työväenluokan taistelun välttämättömyyttä kapitalisteja vastaan. Nämä olot tulevat tietenkin muuttumaan, ja rinnan näiden olojen muuttumisen kanssa tulevat ammattiliitot kasvamaan ja koko ammatillinen liike lähtee kulkemaan toista tietä.

Douglas. Yhdyn edellisen puhujan antamaan selitykseen. Lisään siihen, että ensinnäkin on otettava huomioon se seikka, että itse kapitalistit ovat Yhdysvalloissa viime aikoina nostaneet työpalkan varsin korkealle. Tämä palkkojen kohoamisprosessi oli

havaittavissa vuonna 1917, vuonna 1919 ja myöhemmin. Jos nykyään vallitsevaa realipalkkaa verrataan vuonna 1911 olleisiin palkkoihin, niin osoittautuu, että nykyään se on huomattavasti korkeampi.

Ammatillinen liike on kehitysprosessissaan rakentunut aluksi ja rakentuu nytkin ammattikunnittain, ammattien mukaan, ja ammattiliittoja perustettiin etupäässä ammattityöläisiä varten. Näiden liittojen johdossa oli tietyt johtajat, jotka edustivat sulkeutunutta järjestöä ja pyrkivät hankkimaan hyviä oloja jäsenilleen. Niillä ei ollut syitä, jotka olisivat kannustaneet laajentamaan ammattiliittojen puitteita eikä järjestämään ammattitaidottomia työläisiä ammattiliittoihin.

Sitä paitsi Amerikan ammatillisen liikkeen on otettava huomioon se, että se on tekemisissä varsin hyvin järjestyneen kapitalismin kanssa, jolla on käytettävissään kaikki keinot vastustaakseen kaikkien työläisten järjestymistä ammattiliittoihin. Jos esimerkiksi trustiutunut tuotanto kohtaa jossakin tuotantolaitoksessaan kovin voimakasta vastarintaa ammattiliiton taholta, niin se ryhtyy jopa sellaisiinkin toimenpiteisiin, että sulkee tämän tuotantolaitoksen ja siirtää työt toiseen tuotantolaitokseensa. Täten murretaan ammattiliiton vastarinta.

Amerikan kapitalismi korottaa omintakeisesti työläisten palkkoja, mutta samalla se ei anna mitään taloudellista valtaa, ei anna mahdollisuutta taistella elämänsä taloudellisten ehtojen parantamiseksi.

Seuraava erittäin tärkeä seikka Amerikassa on se, että kapitalistit kylvävät eripuraisuutta eri kansallisuutta olevien työläisten kesken. Ammattitaidot-

tomia ovat etupäässä Euroopasta saapuneet työläiset ja viime aikoina neekerityöläiset. Kapitalistit yrittävät kylvää epäsovua eri kansallisuutta olevien työläisten kesken. Tämä kansallisuusjako saa ilmauksensa myöskin ammattitaitoa vaativassa ja ammattitaitoa vaatimattomassa työssä. Kapitalistit kylvävät järjestelmällisesti antagonismia eri kansallisuutta olevien työläisten kesken, riippumatta siitä, onko heidän työnsä ammattityötä vai ei.

Viimeisten 10 vuoden aikana Amerikan kapitalismi on harjoittanut valistuneempaa politiikkaa siinä mielessä, että se perustaa omia, niin sanottuja yhtiön ammattiliittoja. Se ottaa työläisiä mukaan liikkeensä toimintaan, saattaa työläiset kiinnostuneiksi tämän liikkeen voitoista j.n.e. Amerikan kapitalismilla on pyrkimyksenä vaihtaa vaakasuora jako pystysuoraan jakoon, s.o. hajoittaa työväenluokka, houkutella sitä ja saattaa se harrastamaan kapitalismin etuja.

Coyle. Minä en ota kysymystä teorian, vaan käytännön kannalta. Totta on, että työläisiä on helpompi järjestää hyvinä aikoina, mutta asianlaita on siten, että tilastot Amerikan työfederation jäsenistön vaihteluista osoittavat, että Amerikan työfederatio menettää vähitellen ammattitaidottomat työläiset ja suurentaa ammattityöläisten määrää jäsenistössään. Amerikan työfederatio tahtoo niin muodoin olla ja se tulee vähitellen muuttumaan järjestöksi, jonka jäsenistön muodostavat etupäässä ammattityöläiset.

Ammatillinen liike Amerikassa ei käsitä juuri lainkaan ammattitaidottomia työläisiä. Suurilla teollisuusaloilla ei ole ammattiliittoja. Näistä suurista

teollisuusaloista ovat vain hiili- ja rautatieteollisuuden työläiset jossain määrin järjestyneitä, mutta hiiliteollisuudessakin on 65 prosenttia työläisistä järjestymättömiä. Sellaisten teollisuusalojen kuin teräsvalimojen, kautsu- ja autoteollisuuden työläiset ovat melkein kauttaaltaan ammatillisesti järjestymättömiä. Voidaan sanoa, että ammattitaidottomat työläiset ovat ammattiliittojen ulkopuolella.

On eräitä Amerikan työfederatioon kuulumattomia ammatillisia järjestöjä, jotka koettavat järjestää ammattitaidottomia ja alhaisen ammattitaidon omaavia työläisiä. Mitä tulee Amerikan työederation johtajain kantaan, niin esimerkiksi eräs näistä johtohenkilöistä, metallityöläisten ammattiliiton puheenjohtaja, on aivan avoimesti lausunut, ettei hän halua ottaa ammattiliittoonsa ammattitaidottomia työläisiä. Ammattiliittojen johtajiin nähden on tilanne sellainen, että on muodostunut johtajakasti, johon kuuluu muutamia kymmeniä henkilöitä, jotka saavat tavattoman suurta palkkaa — 10 tuhannesta dollarista ylöspäin vuodessa ja enemmänkin, on muodostunut kasti, johon on erittäin vaikea päästä.

Dunn. Toveri Stalinin asettama kysymys on asetettu epäoikeudenmukaisesti sen vuoksi, että kun hänen maassaan on ammattiliittoihin järjestynyt 90 prosenttia työläisistä, niin täällä onkin valta työväenluokalla, kun taas kapitalistisissa maissa työläiset ovat sorrettu luokka, ja porvaristo tekee kaikkensa, jotta työläiset eivät voisi järjestyä ammattiliittoihin.

Sitä paitsi siellä on taantumuksellisia ammattiliittoja taantumuksellisine johtajineen. Amerikan

oloissa on hyvin vaikeata juurruttaa työläisten päähän itse ammattiliittoaatettakin. Se on syynä siihen, miksi ammattiliitot ovat niin vähän levinneet Amerikassa.

Stalin. Onko viimeinen puhuja samaa mieltä edellisen kanssa siitä, että eräät Amerikan työväenliikkeen johtajat pyrkivät itse supistamaan ammattiliikettä?

Dunn. Olen.

Stalin. En tahtonut loukata ketään. Tahdoin vain saada itselleni selväksi, mikä ero on asiaintilassa Amerikassa ja Neuvostoliitossa. Jos olen loukannut jotakuta, niin pyydän anteeksi. (Naurua edustajiston jäsenten keskuudessa.)

Dunn. En ole lainkaan loukkaantunut.

Stalin. Onko Amerikassa olemassa työläisten valtionvakuutuksen järjestelmää?

Eräs edustajiston jäsenistä. Amerikassa ei ole työläisten valtionvakuutuksen järjestelmää.

Coyle. Useimmissa valtioissa on voimassa korvaus tuotannossa tapahtuneista tapaturmista, jolloin maksetaan korkeintaan 30 prosenttia menetetyistä työkyvystä. Näin on useimmissa valtioissa. Maksun suorittavat yksityiset toiminimet, joiden tuotantolaitoksissa työkyky on menetetty, mutta laki vaatii sellaisen korvausmaksun suoritusta.

Stalin. Onko Amerikassa valtion työttömyysvakuutusta?

Eräs edustajiston jäsenistä. Ei ole. Rahasto, joka muodostetaan työttömyysvakuutusta varten, voi tyydyttää 80—100 tuhatta työtöntä kaikissa valtioissa yhteensä.

Coyle. On olemassa vakuutus (ei valtionvakuutus) teollisuustapaturmien varalta, s.o. tuotannossa sattuvien tapaturmien varalta. Mutta sairauden tai vanhuuden takia invaliideiksi tulleille ei ole minkäänlaista vakuutusta. Vakuutusrahasto muodostuu työläisten suorittamista maksuista. Oikeastaan asia on niin, että koko tämän vakuutusrahaston maksavat itse työläiset, sillä elleivät työläiset järjestäisi tätä rahastoa, he saisivat korkeimman lisämaksun, mutta koska työläisten ja työnantajain kesken on sovittu tästä rahastosta, niin työläiset saavat pienemmän lisämaksun. Melkein koko rahasto muodostuukin siitä. Työnantajat antavat todellisuudessa tähän rahastoon vain mitättömän osan, suunnilleen 10 prosenttia.

Stalin. Luulen, että tovereille on mielenkiintoista kuulla, että meillä Neuvostoliitossa työläisten vakuuttamiseen valtion kustannuksella käytetään vuosittain yli 800 milj. ruplaa.

Ei liene myöskään haitaksi ilmoittaa teille, että työläiset saavat meillä kaikilla teollisuusaloilla tavalisen rahapalkkansa lisäksi vielä noin kolmannen osan palkasta vakuutukseen, elinolojen parantamiseen, kulttuuritarkoituksiin j.n.e.

2:nen KYSYMYS. Mistä johtuu, ettei Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa ole erikoista työväen joukko-puoluetta?

Amerikan porvaristolla on kokonaista kaksi poliittista puoluetta, tasavaltalainen ja demokraattinen puolue, mutta Amerikan työläisillä ei ole omaa poliittista joukko-puoluettaan. Eivätkö toverit ole sitä mieltä, että oman työväen joukko-puolueen puuttumi-

nen, vaikkapa sellaisen kuin Englannissa (Labour Party), heikentää työväenluokan voimaa sen poliittisessa taistelussa kapitalisteja vastaan?

Ja vielä kysymys: **miksi työväenliikkeen johtajat Amerikassa, Green ja muut, esiintyvät jyrkästi itsenäisen työväenpuolueen perustamista vastaan Amerikassa?**

Brophy. Niin, sellainen johtajain päätös on kyllä olemassa, ettei tällaisen puolueen perustaminen ole tarpeellista. Kuitenkin on olemassa vähemmistö, joka pitää tällaisen puolueen luomista välttämättömänä. Objektiiviset olot Amerikassa ovat nyt sellaiset, että, kuten jo mainittiin, ammatillinen liike Yhdysvalloissa on peräti heikko, ja tämä ammatillisen liikkeen heikkous vuorostaan johtuu siitä, että työväenluokalla ei toistaiseksi ole tarvetta järjestyä ja taistella kapitalisteja vastaan, koska kapitalistit itse korottavat työläisten palkkoja, turvaavat heille tyydyttävän aineellisen aseman.

Stalin. Turvattujahan ovat, mikäli yleensä ovat turvattuja, pääasiassa ammattityöläiset. Siinä on jokin ristiriita. Yhtäältä näyttää siltä, ettei ole järjestyneisyyden tarvetta, koska työläiset ovat turvatut; toisaalta sanotaan, että ammattiliittoihin ovat järjestyneet juuri parhaiten turvatut, s.o. ammattityöläiset; kolmannelta taholta selviää, että ammattiliittoihin on jäänyt järjestämättä juuri vähimmän turvatut, s.o. ammattitaidottomat, jotka juuri eniten tarvitsisivat järjestyneisyyttä. Tätä minä en jaksa mitenkään ymmärtää.

Brophy. Niin, siinä on ristiriita, mutta yhtä ristiriitaisia ovat koko Amerikan olot poliittisessa ja taloudellisessa suhteessa.

Brebner. Vaikka ammattitaidottomat työläiset eivät olekaan järjestyneet liittoihin, niin onhan heillä poliittinen äänioikeus. Niin muodoin, jos on aihetta tyytymättömyyteen, ammattitaidottomat työläiset tuovat nämä seikat esille käyttämällä poliittista äänioikeuttaan. Toisaalta ammattiliittoihin kuuluvat työläiset, jos heillä on erikoisen raskas aika, eivät käytä hyväkseen ammattiliittoa, vaan poliittista äänioikeutta. Tällä tavoin poliittinen äänioikeus korvaa ammatillisen järjestyneisyyden puutteen.

Israels. Yhtenä pahimpana vaikeutena on itse järjestelmä, Yhdysvaltain vaalijärjestelmä. Siellä presidentin vaaleissa ei valita sitä henkilöä, joka saa enemmistön äänistä koko maassa tai vaikkapa jonkun yhden luokan äänten enemmistön. Siellä on joka valtiossa vaalikollegio, kullakin valtiolla on vissi määrä ääniä, jotka osallistuvat presidentin vaaleihin. Jotta presidentti tulisi valituksi, on hänen saatava 51 prosenttia äänistä. Jos olisi 3—4 puoluetta, kävisi sillä lailla, ettei kukaan tulisi valituksi, ja vaalit olisi siirrettävä kongressiin. Se juuri onkin argumenttina kolmannen puolueen perustamista vastaan. Kolmannen puolueen perustamisen vastustajat argumentoivat näin: älkää asettako kolmatta ehdokasta, koska te siten hajoitatte liberaalisen puolueen äänimäärän ja teette mahdottomaksi liberaalisen puolueen ehdokkaan valitsemisen.

Stalin. Kuitenkin senaattori La Follette perusti aikoinaan kolmatta porvarillista puoluetta. Siis kolmas puolue ei voi hajoittaa ääniä, jos se on porvarillinen puolue, mutta se voi hajoittaa äänet, jos se on työväenpuolue.

Davis. En pidä edellisen puhujan mainitsemaa tosiasiaa perustavimpana tosiasiana. Perustavin tosiasia on mielestäni seuraava. Otan esimerkiksi oman kaupunkini, missä asun. Vaalikamppailun aikana tulee jonkin puolueen edustaja ja antaa ammatillisen järjestön päämiehelle jonkinlaisen vastuunalaisen toimen, vaalikamppailun yhteydessä hän antaa ammatillisen järjestön päämiehelle vissin summan rahavaroja, jotka menevät tämän hyväksi, ja sen jälkeen tämä saa vissin arvovallan hänelle annetun toimen vuoksi. Siis muodostuu sellainen tilanne, että itse ammatillisen liikkeen johtajat ovat yhden taikka toisen porvarillisen puolueen kannattajia. Siksi onkin luonnollista, että kun syntyy puhetta kolmannen puolueen, työväenpuolueen, perustamisesta, eivät nämä ammatillisen liikkeen johtajat halua tehdä mitään sellaisen puolueen perustamiseksi. Tällöin he vetoavat siihen, että jos muodostuu kolmas puolue, niin ammattiliitoissa tulee hajaannus.

Douglas. Se, että vain ammattityöläiset ovat järjestyneet ammattiliittoihin, johtuu pääasiallisesti siitä, että voidakseen kuulua ammattiliittoon pitää olla vissi määrä varoja ja tietty toimeentulo, sillä jäsenmaksut ovat kovin suuret eivätkä ammattitaidottomat työläiset pysty suorittamaan suurta liittymismaksua.

Sitä paitsi ammattitaidottomat työläiset ovat alituisen uhkan alaisina, että jos he yrittävät järjestyä, niin työnantaja erottaa heidät työstä. Ammattitaidottomat työläiset voivat järjestyä vain siinä tapauksessa, jos ammattityöläiset tukevat heitä tehokkaasti. Useimmissa tapauksissa he eivät saa tätä tukea.

Tämä seikka onkin yhtenä pahimpana esteenä ammattitaidottomien työläisten järjestymiselle ammattiliittoihin.

Työläisjoukkojen taistelu oikeuksiensa puolesta käy pääasiallisesti näiden oikeuksien puolustamiseksi poliittisella alalla. Tätä minä pidänkin perussyynä siihen, miksi ammattitaidottomat työläiset eivät ole järjestyneet.

Minun on viitattava erääseen Amerikan vaalijärjestelmän erikoisuuteen, välittömiin vaaleihin, jolloin kuka tahansa voi tulla vaalikokoukseen ja julistaa olevansa demokraatti tai tasavaltalainen ja äänestää. Olen varma siitä, että Gompers ei olisi voinut pidättää työläisiä ei-poliittisen ohjelman pohjalla, ellei hänellä olisi ollut tätä välitöntä äänestystä argumentinaan. Hän on aina puhunut työläisille, että jos he haluavat toimia poliittisesti, niin he voivat liittyä kumpaan tahansa nykyisistä kahdesta poliittisesta puolueesta ja hankkia siellä jonkin toimen itselleen, hankkia siellä itselleen arvovaltaa. Tämän argumentin avulla on Gompersin onnistunut pitää työläiset erossa työväenluokan järjestymisen ja työväenpuolueen perustamisen ajatuksesta.

3:s KYSYMYS. Mistä johtuu, että Amerikan työfederation johtajat ovat Neuvostoliiton tunnustamiskysymyksessä taantumuksellisempia kuin monet porvareista?

Mistä johtuu, että sellaiset porvarit kuin herra Borah ynnä muut kannattavat Neuvostoliiton tunnustamista, mutta Amerikan työväenliikkeen johtajat Gompersista Greeniin asti ovat käyneet ja käyvät mitä

taantumuksellisinta propagandaa ensimmäisen työväentasavallan tunnustamista vastaan, Neuvostoliiton tunnustamista vastaan?

Mistä johtuu, että jopa sellainenkin taantumuksellinen kuin entinen Amerikan presidentti Woodrow Wilson piti mahdollisena „tervehtiä“ Neuvosto-Venäjää, mutta Green ja muut Amerikan työfederation johtajat tahtovat olla taantumuksellisempia kuin kapitalistit?

Tässä on Woodrow Wilsonin „tervehdyksen“ teksti, jonka hän lähetti maaliskuussa 1918 Venäjän Neuvostojen edustajakokoukselle Saksan keisarin sotajoukkojen hyökätessä neuvosto-Pietaria vastaan:

„Käyttäen hyväksi Neuvostojen edustajakokousta haluaisin Yhdysvaltain kansojen nimessä lausua julki vilpittömän myötätunnon Venäjän kansaa kohtaan, varsinkin nyt, kun Saksa on hyökännyt asevoimineen kauaksi sisämaahan estääkseen vapautistelun, hävittääkseen kaikki sen saavutukset sekä toteuttaakseen Saksan hankkeet ja painaakseen Venäjän kansan orjuuteen. Vaikka Yhdysvaltain hallituksella ei valitettavasti ole tällä hetkellä mahdollisuutta antaa Venäjälle sitä välitöntä tukea, jota se haluaa antaa, tahtoisin vakuuttaa Venäjän kansalle tämän edustajakokouksen kautta, että Yhdysvaltain hallitus tulee käyttämään kaikki mahdollisuudet turvatakseen Venäjälle jälleen täyden suvereenisuuden ja täyden riippumattomuuden sisäisissä asioissaan sekä palauttaakseen sille täydellisesti takaisin sen suuren merkityksen Euroopan ja koko nykyisen ihmiskunnan elämässä. Yhdysvaltain kansa on koko sydämestään myötätuntoinen Venäjän kansalle sen pyrkimässä vapautumaan ikiajoiksi itsevaltiudesta ja ottamaan kohtalonsa ratkaisun omiin käsiinsä“ (kts. „Pravda“ № 50, maaliskuun 16 pnä 1918).

Voidaanko pitää normaalina sitä, että Amerikan työfederation johtajat tahtovat olla taantumuksellisempia kuin taantumuksellinen Wilson?

Brophy. En voi täsmälleen selittää syitä, mutta minun nähdäkseni samoista syistä kuin Amerikan työfederatio ei kuulu Amsterdamin internationaleen, samoista syistä Amerikan työfederatation johtajat vastustavat Neuvosto-Venäjän tunnustamista. Ero johtuu Amerikan työläisten erikoisesta filosofiasta ja siitä taloudellisesta erosta, mikä on Amerikan ja Euroopan työläisten välillä.

Stalin. Mutta Amerikan työfederatation johtajat, mikäli tiedän, eivät vastusta Italian eikä Puolan tunnustamista, vaikka näissä maissa ovat vallassa fasistit.

Brophy. Viittaamalla esimerkkinä Puolaan ja Italiaan, missä on fasistiset hallitukset, Te samalla selitätte syyn, miksi Amerikka ei tunnusta Neuvostoliittoa. Tämä vihamielinen suhde Neuvostoliittoon saa selityksensä niistä ikävyyksistä, joita Amerikan ammatillisen liikkeen johtajilla on omista kommunisteista.

Dunn. Se syy, minkä edellinen puhuja esitti, — miten he voivat tunnustaa Neuvostoliiton, kun heillä on epäsovun omien kommunistiensä kanssa, — ei ole vakuuttava, sillä he saarnasivat Neuvostoliiton tunnustamista vastaan jo ennen Amerikan kommunistisen puolueen perustamista.

Perussyy on siinä, että Amerikan työfederatation johtajat vastustavat kaikkea, mikä vain vivahtaakin sosialismilta. Ja siinä suhteessa heitä yllyttävät kapitalistit, joilla on „Kansallinen kansalais-assosiatio“ niminen järjestö, joka pyrkii kaikin keinoin kiihottamaan koko Amerikan yhteiskuntaa sosialismia vastaan, esiintyköönpä se missä muodossa tahansa. Tämä järjestö esiintyi Ivy Leen kantaa vastaan, joka kan-

natti kauppasuhteiden kehittämistä Amerikan ja Neuvostoliiton välillä. Tuon järjestön johtajat sanoivat: miten me voimme valvoa järjestystä työväenluokkamme keskuudessa, kun liberaalit alkavat puhua tuollaista. „Kansallinen kansalais-assosiatio“ on kapitalistiryhmän järjestö, jotka kapitalistit ovat sijoittaneet suuria rahasummia tähän järjestöön ja johtavat sitä. Tulkoon mainituksi, että tämän taantumuksellisen liiton varapresidenttinä on Amerikan työfederation varapuheenjohtaja Mathew Woll.

Brophy. Nämä syyt, joita on esitetty ammattiliittojohtajain taantumuksellisuuden tekijöiksi, eivät ole perussyitä. Tässä kysymyksessä on nähtävä syvemmälle. Amerikkalaisen edustajiston oleskelu Neuvostoliitossa on parhain vastaus ja osoitus Amerikan työläisten yhden osan myötätuntoisesta suhtautumisesta Neuvostoliittoon. Olen sitä mieltä, että Amerikan työfederation johtajain mielipide Neuvostoliittoon nähden ei eroa Amerikan työväenluokan enemmistön mielipiteestä. Työväenluokan enemmistön kanta suhteessa Neuvostoliittoon johtuu Neuvostoliiton etäisyydestä. Amerikan työväenluokka ei harrasta kaikkia kansainvälisiä asioita, ja porvariston vaikutus Amerikan työväenluokkaan ilmenee voimakkaana kysymyksessä sen suhtautumisesta Neuvostoliittoon.

*„Pravda“ № 210,
syyskuun 15 pnrä 1927*